

Triumful Surâsului

Album-martor al festivalului de artă ingenuă
„Surâsul Copilăriei“

se dedică unui copil cu o prezență inefabilă, Simonei

Un proiect Proedus-Civitas 2016

Parteneriatul Civic pentru Educație

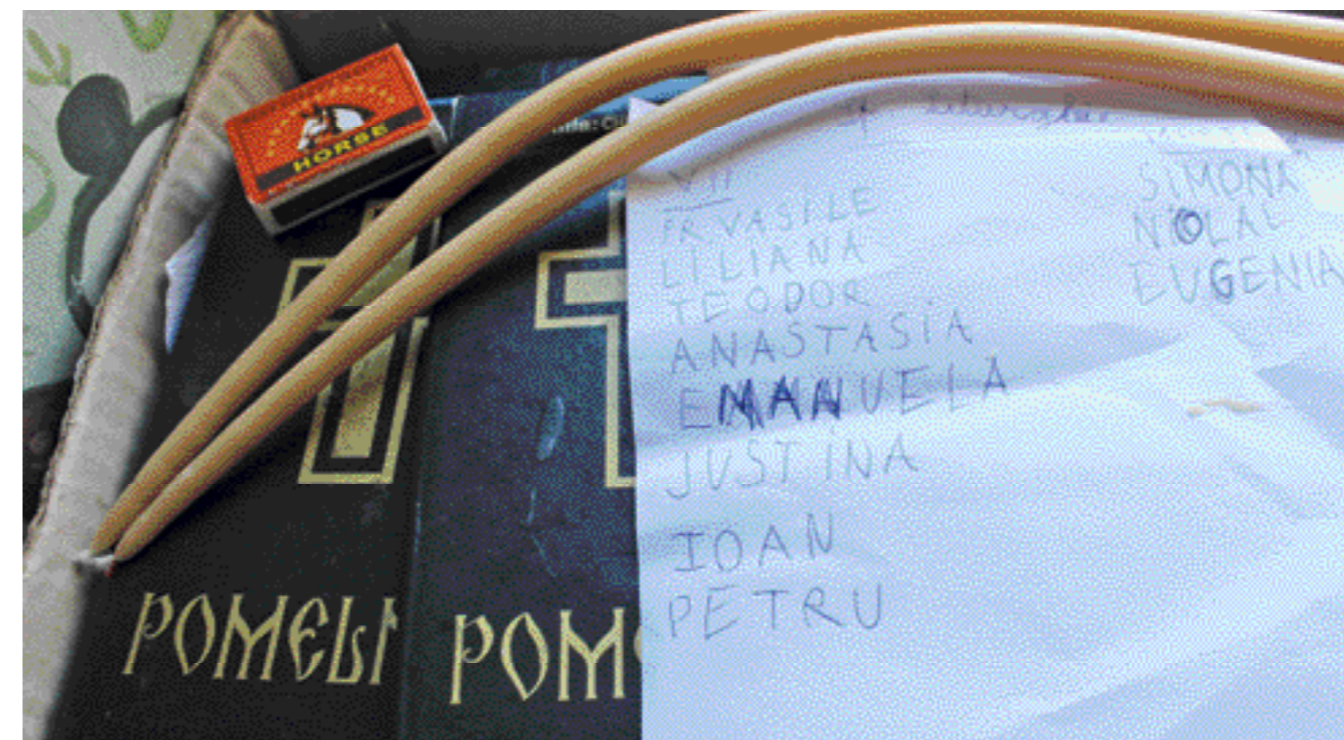

Art director, machetare: Cătălin Andrei
Fotografie: Daniel Stoian, Cătălin Andrei, Dinu Savopol,
Claudia Ilinca, Mădălina Gheorghe, Carmen Chișcă
Tehnoredactare, layout: Mihai Andrei
Concept proiect: Cosmina Dragomir
Consilier editorial: Ionuț Pavel

ISBN 978-973-0-21372-0

Parteneri educaționali, implementatori și beneficiari, implicați în evenimentele cultural-educative „Surâsul copilăriei” 2016

Clubul Vis în Dungii
Colegiul Național „Elena Cuza”
Grădinița „Alegra”
Grădinița „Spiridușii”
Grădinița „Hillary Clinton”
Grădinița „Kidolino”
Grădinița Nr. 111
Grădinița Nr. 272
Grădinița Nr. 217
Grădinița Nr. 230
Grădinița Nr. 250
Grădinița Nr. 274
Școala Agatoniu - Piscu
Școala Gimnazială „Mircea Sântimbreanu”
Școala Gimnazială „Sfântul Andrei”
Școala Gimnazială „Sfinții Constantin și Elena”
Școala Gimnazială „Sfinții Trei Ierarhi”
Școala Gimnazială Herăstrău
Școala Gimnazială Nr. 193
Școala Gimnazială Nr. 197

Ciocolata ca o anafură

O încercare de dedicație, în loc de editorial

Cosmina Dragomir

Stiu. De când lucrez în școli, de când umblu pe coridoare cu o carte uriașă subțire sub braț și sunt cădru didactic, văd că fiecare părinte arde de nerăbdare să știe cum îi este puiului. Cum îi merge, cum se descurcă în lipsa sa. E pe fața lui mereu o dorire-zâmbet, o dorire-îngrijorare când are o întrevedere cu un profesor. O dorire-dor-de pui, de fapt. Sunt obișnuită cu arcuirea de inimă tradusă de mimică în arcuirea sprâncenelor. Așadar luați textul de față ca pe un tipizat obișnuit, proces verbal de evaluare a stării și activității micuțului în contextul culiselor evenimentului despre care vă povesti pe larg această carte.

...Părinte drag, copilul dumneavoastră e bine. Și e extrem de cuminte. Atât de cuminte, încât până și șederea ei în bancă alături de toți ceilalți bobocei mi-a trecut neobservată până de curând. Ochii îi clipocesc isteț, bataie de aripă de fluture. Urechile aspiră tot zgomotul creat de noi, ca-ntr-un sărut perpetuu. Dar de răs, numai în gând râde, să nu deranjeze Orele.

Deși toată lumea știe că de ceva vreme așezarea Timpului e ...jucărie în mâinile ei.

I-am resimțit mai consistent prezența abia recent, într-o sâmbătă la curs, pe când mă aflam în mijlocul copiilor care se antrenau pentru interpretarea piesei de teatru. Mămica mi-a încărcat fulgerător în brațe o enormă și nejustificată cantitate de ciocolată, deși îi explicam normele și pericolele acestei candidă exagerări. Ea a insistat până la lacrimi cu argumentul că niciodată nu e prea puțin pentru fetiță.

Recunosc că am avut un mic blocaj și că n-am împărțit pe moment tona de tablete subțiri și roșii de Kinder. Pur și simplu ele au căpătat, brusc, o greutate neobișnuită. Le-am adus până acasă și le-am pus bine, cu gândul să apelăm la ele argumentat.

...Mi-am amintit felul discret în care am cunoscut-o pe cea mică astă vară, înainte să începă munca mea la catedră. I-am găsit întâmplător numele într-un catalog

informal, în timp ce documentam spațiul și timpul acelea magice cu fotografii. Îmi place teribil felul cum detaliile descriu ansamblurile. Eram unul dintre fotografiile taberei și surprinsesem fragmentul de hârtie pe pervazul uneia dintre cele mai frumoase și mai înalte Cancelarii în care poți să pășești ca ...părinte și ca dascăl.

Ei bine, am realizat legătura între aceste suave percepții nonconformiste asupra pruncului în discuție abia când vremurile, împrejurările, oamenii, bagajele zilei și munciile din proiectul de față s-au îngrămădit înnorându-se greu asupra mea și mi-au încărcat peste putere umerii.

Zilele de plumb se reflectau în nopți tensionate ...și m-am trezit strigând după ajutor în neputință tocmai la micuța de ea. Cu copii aveam de lucrat, cu sute ...și-mi trebuia tot un expert de aceeași vârstă cu ei, care vede lucrurile de sus, să mă consilieze. A lucra cu copiii și a aduna roade într-o lume de adulți coincide uneori în viață cu a culege bobite de zmeură într-un desis de spini.

Și iată că m-am trezit într-o dimineață cu o foame cumplită, cum ai după alergări și coșmaruri. Am început să cotrobăi peste tot după o bucațică de anafură, să alung furtuna eficient. Îmi trebuiau două lucruri pe care nu le aveam, ca să duc la bun sfârșit ceea ce începusem: Încrederea celorlalți și Putere. Simțeam cum le pierd, încet și alunecos.

Răscoleam căutând să mănânc ceva scris, ideal litere imprimate cu pecetarul, cum sunt pe prescuri. Îți dau de fiecare dată puțintică viață dacă ai bucuria să le înghiți. Nu era în toată locuința mea dezordonată nicio urmă de așa ceva. Foamea de literă persista și am asociat lacrima din gând cu cea din glasul lui Mami când insistă cu tezaurul de ciocolată, și așa mi-a venit ideea. Vestea bună e că tabletele ambalate roșu erau marcate în relief cu ștanță. Flămândă în zori și copleșită, am desfăcut cu lăcomia deznădejdiei o mulțime de astfel de pachete. De la primul m-a cuprins un fior de emoție, simțind că ceva arbust înflorește în mine.

Le-am mâncat pe toate singură, ritualic, pe stomacul gol. Ritmic, nervos și pe necugetate, scâncind către aia mică "am nevoie de tine, îmi e greu, ...mi-e teamă, fă ceva". Pe scurt, mi-am dat seama că din banca în care stă le vede pe toate. Și că scanează cu acuratețe, de la intenții până la finalități... Pe ceilalți copii, pe oamenii mari, pe tati, pe prieteni, pe mine. Ne vede în clar, cu ochi cuminiți, cu tot ceea ce ne e de folos sau de prisos fiecăruia. Aveam nevoie ca de aer de încrederea unui om-cheie sau doi, dacă i se părea micuței că merită. Îmi trebuia cineva căruia să-i pese, la modul adânc.

Și se pare că s-a lipit de cine a trebuit, i-a îmbrățișat pisicos și le-a picurat esență de zâmbet în ureche. A fost esențial. Am început să primesc confirmări active, imposibil de descris... m-am îndrăgostit de confirmări.

Deîndată ce am terminat dejunul atipic am devenit, din dezorientatul răvășit, o fire absolut robustă. Am crescut în două clipe o mulțime de centimetri în înălțime. Simțeam topind canonul dulce cum devin uriașă și rezistentă. Puteam să mă cațăr agil, să car lucruri grele, să învârt manivele, angrenaje, să fac și să desfac mașinării și când nu știam cum se leagă sau cum se pornește ceva, se întâmpla să mi se arate cu degetul. Două zile numai de muncă la prins și montat decoruri, dar ce asistență... Huh... Asta relație reușită cu un copil... Noroc că sunt profesor și dau ușor de ei pe tot felul de coridoare.

Ea stătea cocoțată bălângănind din piciorușe deasupra cortinelor de catifea și-mi trimitea o dată cu soluțiile salvatoare și un fel de fraze crude ca rănilor. Ceva care semăna în arhaicul topicii frazelor cu Psalmii pe care niciodată nu-i citesc. Mi-i lipea cu banda scotch pe limbă, să-mi fie la îndemână, ca protocol, să am cu ce să reacționez în comunicarea de nepovestit pe care tot ea o intermedia ...Senzație SF completă.

Totul s-a încheiat cu bine. Și proiectul, cu ateliere și cursuri, cu poteci de hârtii înaintea și în urma noastră, cu oameni frumoși, cu roua de pe inima lor. Și gala finală s-a stins ușor ca o lampă, colorat, parfumat ca o cunună.

Copilul e bine, tati, și e cuminte. Stă bine la capitolul prezență. Nu are de fapt nicio absență, e permanent cu noi. Se simte confortabil, zice să vă țin la curent: sus e frumos, cică ar fi un nou etaj de școală, numai că în aer liber. Ne așteaptă, și-acum pune mii de păturele pe iarbă ca pentru picnic. Îi place când înfloresc cireșii și le așază special ca să prindă petalele când or începe să se cearnă. Spune că sunt de un roz care nu se găsește în vocabular (trebuie să-l vezi) și care erupe de intens ce e până în ramurile de pe pământ, ...exact în aceeași perioadă și aici, și acolo!

Pe toboganul exploziei de roz de cireș alunecă primăverile și ea, ...să vadă mereu triumful surâsului pe fețele pruncilor rămași aici. Ne mai spune că la presiuni, neîncredere, migrene, angoase și coșmaruri să luăm în zori ciocolată.

Și că ce se întâmplă e firesc. Orice Triumf e precedat de o Luptă.

Echipa de voluntari ai Asociației Dintr-un Basm

Un parteneriat inspirat între patru instituții de învățământ din capitală, Grădinița Nr. 111, Școala Gimnazială Sfinții Trei Ierarhi, Școala Gimnazială Nr.193 și Grădinița Alegra s-a concretizat cu desfășurarea în luna martie, cu susținerea Primăriei Generale a Municipiului București și a Inspectoratului Școlar al capitalei un amplu proiect "CIVITAS", anume festivalul de artă ingenuă "Surâsul Copilăriei".

Ideea s-a ivit în urma unei frumoase colaborări între școlile implicate și două asociații culturale: Asociația Dintr-un Basm și Asociația pentru Cultură și Tradiție "Anton Pann".

Acestea au implementat în întregul oraș un amplu proiect în care s-au susținut cursuri de formare și specializare, alături de ateliere de inițiere în secțiunile diverselor arte, la care au fost invitați copii preșcolari, elevi din ciclul primar sau gimnazial, cadre didactice și părinți, în total aproape o mie de beneficiari din cel puțin douăzeci de instituții ale capitalei.

Proiectul Proedus a fost cofinanțat de către Parteneriatul Civic pentru Educație, ca urmare a constituirii comitetului CIVITAS la nivelul Municipiului București.

Acesta este format din reprezentanți ai Centrului de Proiecte și Programe Educaționale și Sportive pentru Copii și Tineret al Primăriei Municipiului București, ai Inspectoratului Școlar al Municipiului București, ai Palatului Național al Copiilor, ai Casei Corpului Didactic a Municipiului București, ai Federației Sindicatelor din Educație "Spiru Haret" și ai Consiliului Municipal al Elevilor.

Activitățile de formare sau atelierele dedicate copiilor, cadrelor didactice sau părinților s-au desfășurat concentrat, zilnic în mai multe centre, propunând un concept sincretic, integrator al disciplinelor școlare (științifice sau umaniste) prin strategii didactice artistice și ludice, pledând în mod deosebit pentru susținerea intensă a culturii în școli.

Proiectul educațional s-a încheiat la finalul perioadei de implementare cu o festivitate care a sintetizat arile artistice pe care copiii au fost încurajați să le abordeze alături de mentorii lor.

Astfel că duminică, 20 martie, la Casa de Cultură a Studenților "Grigore Preoteasa" a fost organizat un eveniment cultural-educativ inedit în peisajul bucu-

reștean. Festivalul a debutat cu un moment retrospectiv al activităților diverse, integrate în timpul implementării, și anume cu o proiecție de fotografii de la cursuri, ateliere și formări, totul pe ritmurile clapeleor pianului. Elevii instituțiilor partenere au deschis un vernisaj de icoane tradiționale pe sticlă, o expoziție de arte vizuale, susținând și un spectacol de dans contemporan, și un concert, abordând instrumente muzicale (pian, percuție), momente solistice sau grup vocal.

Gala s-a încheiat cu schița de teatru de animație "Ulciorul", în regia prof. Cosmina Dragomir. Inspirată din folclor, piesa se constituie în manifestul copiilor pentru acceptare, includere, empatie, toleranță, iubire, într-o lume modernă din care aceste valori dispar treptat, fiind înlocuite cu șabloane de gândire înguste și rigide.

La încheierea conceptului festivității au conlucrat profesorii Alexandra Poenaru (balet contemporan), Oana Benko (pian, proiecții multimedia), Mădălina Gheorghe-Tănase (arte vizuale), Constantin Răileanu (cor, canto, percuție), Cosmina Dragomir (scenografie teatru de umbre).

În urma evaluării proiectului, așteptările organizatorilor și partenerilor lor vizează o continuitate în abordarea unui astfel de demers didactic. Învățarea non-formală e o resursă prețioasă. Acesta ar putea să valorizeze consecvent disponibilitatea de manifestare, sensibilitatea, spiritul critic, exprimarea artistică a copiilor în activități extrașcolare și ar putea crea mai frecvent evenimente-concept cum a fost acest binevenit spectacol de artă comunitară în orașul nostru.

Ce credeau vechii greci despre educație sau de ce susținem educația prin artă

Mădălina Gheorghe-Tănase, formator, artist profesionist, profesor de arte vizuale

Încă din epoca modernă, zona artistică, a esteticii și a sensibilității creative a primit un rol ornamental în configurarea lumii noastre, fiind total separată de societate și de viața reală și echivalată cu un domeniu de refugiu din realitate. În același timp, educația contemporană se axează îndeosebi pe acumularea de cunoștințe teoretice, menținând o distanță față de senzorial, de capacitatea fundamentală umană de a percepe și crea forme, de a exprima sentimente și a transmite semnificație prin intermediul artelor. Nu ne-ar putea surprinde, de aceea, dacă peste noapte ar fi înlăturate o parte din multe domenii prin intermediul cărora ne educăm copiii, iar printre primele "surghiunite" s-ar număra și disciplinele artistice. Nu ne-ar uimi dispariția lor, căci de multe ori sunt considerate simple distracții, "ore de relaxare" sau pur și simplu pierdere de vreme, pentru că „nu îi învață nimic, nu îi pregătește pentru nimic”.

Acest lucru s-ar putea întâmpla datorită admirației vremurilor noastre pentru învățarea teoretică și disprețului inconștient față de tot ce e "lucrat de mână" (echivalent cu "fără să trebuiască să gândească"). Tipul acesta de educație pe care îl admirăm și îl ac-

ceptăm este moștenire a tipului de gândire european, care a început cu grecii antici.

Dar lucrurile nu au stat dintotdeauna astfel. Am putea fi uimiți să aflăm că acești strămoși ai noștri într-o gândire ofereau un cu totul alt gen de educație copiilor lor: ei le modelau personalitatea prin artă! Pentru ei, arta era profund conectată cu viața de zi cu zi, îi însoțea în tot ceea ce făceau. Educația pe care Platon o recomanda era prin muzică (îngemănată cu poezia și teatrul/tragedia) și prin gimnastică, muzica fiind cea care influențează sufletul prin ritmul și armonia sa, valorizând sentimentele, formând gândirea filosofică și construind astfel caracterul viitorului tânăr. Aristotel adăuga între artele utile în educație gramatica și pictura, și considera teatrul drept o sursă de purificare a sufletului, așadar de eliminare a stărilor negative.

Picturile rupestre există de acum treizeci de mii de ani, pe când educația modernă în școli a apărut abia de două sute de ani, deci putem spune că omenirea are o moștenire estetică de lungă durată, iar cercetătorii antropologi susțin că abilitățile și nevoile estetice ale omului s-au dezvoltat foarte mult.

Copiii prezintă înclinații estetice native, manifestate de la cele mai mici vârste, dar nu ne putem aștepta ca ei să se descurce sau să se simtă foarte bine în mod necesar în sălile de clasă utilizate ultramodern, atât de recent apărute în istorie. Astfel, artele pot fi adoptate în educație și ca metode arhaice de sprijin în eforturile de adaptare la mediul școlar și de învățare propriu-zisă a altor domenii.

În perioada modernă, Friedrich Schiller a fost primul gânditor care, pe urmele vechilor greci, a militat în favoarea educației estetice pentru înnobilitarea caracterului și ameliorarea morală a societății.

Herbert Read, animat de idei asemănătoare, considera că există două feluri de inteligență: cea carteziană, abstractă, și cea estetică, purtătoare a sensibilității, ambele trebuind educate pentru formarea unei personalități echilibrate și asigurarea unui viitor sănătos al societății.

John Dewey, filozof pragmatist, susținea teoretic un tip de educație în care școala e privită ca societate la scară redusă, iar învățarea se petrece activ, ca experiență de viață reală. În școala progresivă concepută astfel, activitățile artistice și creative ocupau un rol de coordonare al celorlalte discipline, prin intermediul lor fiind introduse experiențe de învățare noi, tocmai pentru că sunt familiare copiilor și sunt atrăgătoare.

Mai aproape de noi, Howard Gardner, părintele teoriei inteligențelor multiple, susținea aceleași idei, în sprijinul școlilor care pun în aplicare cercetările sale. El recomanda un tip de învățare practică, prin sisteme asemănătoare vechii relații maestru-ucenic și în medii cum sunt muzeul specializat sau muzeele copiilor.

Numeroși gânditori care au abordat domeniul estetic considerau arta un mod de cunoaștere și comunicare universal, diferit de cunoașterea științifică propriu-zisă, dar care facilitează înțelegerea semnificațiilor într-un mod inaccesibil științelor exacte.

Arta este așadar cunoaștere, la egalitate cu orice alt domeniu de activitate umană. Copiii învață luând "notițe" grafice din realitate, experimentează cântând la instrumente, jucând roluri sau dansând! Iată de ce domeniul artelor nu ar trebui să fie pus între paranteze în demersul educațional, ci să fie considerat drept resursă facilitatoare de cunoaștere...

Mihaela Stoica,
profesor de literatură

Creativitatea, în domeniul literaturii, joacă unul din rolurile esențiale. Îndrăznind să-și folosească imaginația, copiii reușesc să re-creeze lumi ai căror protagoniști nu seamănă deloc cu aceia întâlniți în scrierile celor mari. Și, pentru a ajunge în această ipostază creatoare, copiii au nevoie de lectură, joc și sensibilitate.

Proiectul Proedus le-a oferit această oportunitate.

Implicarea ONG-urilor, colaborarea fructuoasă între școlile și grădinițele partenere, susținerea logistică și finanțarea din fondurile Civitas au făcut posibil miracolul apariției unui eveniment cultural consistent și complex.

Alexandra Poenaru,
coregraf și balerin profesionist, profesor

Tinând cont că trăim într-un secol în care tehnologia a pus stăpânire pe viețile noastre și pe viețile copiilor noștri, dorința mea este să dăruiesc celorlalți din darul pe care l-am descoperit eu însămi. Dansul este talentul și darul meu, dar pe care vreau să îl împărtășesc tuturor iubitorilor de armonie și de mișcare, indiferent de vârsta lor.

Dansul poate fi o bună opțiune pentru educația fizică. El lucrează în zona artistică a mentalului nostru, își pune amprenta asupra sănătății fizice și ajută la îmbunătățirea calității vieții noastre. Aș vrea să ajut ca lumea să devină mai bună, să-i vad pe copiii noștri mai puternici și mai echilibrați, gândind și acționând mai eficient. Mi-aș dori ca ei să înțeleagă într-adevăr ce înseamnă frumosul și să descopere forma aceasta dinamică de artă cu ajutorul meu și a colegilor de breaslă. E un limbaj prin care exersăm comunicarea, prin care ne modelăm caracterul, prin care, efectiv, putem pregăti viitorul copiilor!

Medicii au concluzionat faptul că aproximativ cincizeci de minute de dans, indiferent că este dans clasic sau orice alt stil, ridică nivelul serotoninei, scade riscul bolilor, relaxează, îmbunătățește somnul și dezvoltă pasiunea pentru exprimarea estetică.

Să nu rămânem indiferenți în cele ce privesc sănătatea și spiritul... Multă lume nu-și dă seama de importanța artelor în dezvoltarea și formarea copiilor. Există impresia că jocurile pe calculator, tabletă sau telefon sunt suficiente pentru stimularea imaginației, pentru încurajarea autonomiei și a experimentului, pentru petrecerea timpului liber și se renunță la esențialele activități fizice sau la exercițiile în aer liber.

Arta este absolut necesară în devenirea noastră. Muzica, dansul, teatrul, fotografia, cinematograful, artele vizuale - fiecare are rolul său în dezvoltarea creierului, în închegarea personalității și în emanciparea copilului.

Formează simțul estetic, creativitatea, dar și disciplina interioară, conturează ferm individualitatea. Dansul contribuie la evoluția normală a motricității și a mecanicii anatomice și în paralel îmbunătățește echilibrul psihonoțional.

Permite corpului să crească frumos, armonios, încununat de grație, aduce candoare și emoție. Avem nevoie de emoții și de trăiri, de bunătate, de stil și de forță interioară. Prin importanța înțelegerii rolului dansului, iată că primul pas a fost făcut!

Un laborator muzical

Oana Benko, pianist, profesor de muzică
Constantin Răileanu, compozitor, dirijor, pedagog

Ca dascăli și descoperitori de talente, mereu vom utiliza ludicul ca metodă de investigare a posibilităților vocale a celor mici sau de fixare a informațiilor... Jucul acesta miraculos se face prin exerciții de recunoaștere a simțului muzical, a memoriei muzicale, a auzului și a vocii, totul în cadrul unui climat de desfășurare prietenos, care îi ajută pe copii să pătrundă în lumea experimentelor și a „chimiei artistice“, care le dezvoltă caracterul, memoria vizuală, memoria auditivă, atenția distributivă, latura artistică și sentimentală a personalității.

Prin jocul pe muzică, recunoașterea de sunete, deprinderea unor scurte cântecele, prin dans și mișcare, cursurile de canto, cor sau instrument s-au transformat în momente distractive și interactive la care elevii au participat încrezători și receptivi. Cei deja inițiați în taina acestei arte ne-au încântat cu piesele învățate, interpretate la pian.

Ținând cont de transformările naturale prin care trec copiii în creșterea lor și respectând particularitățile vârstei,

atelierelor de muzică s-au bazat în mare parte pe cultivarea talentului nativ al fiecărui elev înscris și pregătirea sa conform aptitudinilor și a preferințelor. Deoarece programul a implicat o serie de paliere de specializare, la sfârșitul întâlnirilor cu mentorii, participanții au dobândit competențe în a derula, organiza, interpreta și concepe un eveniment cultural amplu.

Ne-am bazat pe implicarea benevolă a fiecărui elev, fără constrângerile aduse de orele din curriculum. Așadar ne-am jucat și am învățat cum să ne cultivăm vocea, cum să studiem la instrumente, cum să citim partituri ușoare, să transformăm și să montăm piese muzicale, să înregistrăm și să masterizăm, să organizăm un eveniment în cele mai mici detalii. ...Să ne bucurăm de frumusețea muzicii, de privilegiul și de calitatea de a fi artist.

Darul neprețuit a fost îmbrățișat de copii și sperăm să nu-i dea drumul din brațe: să continue tenace drumul început...

O aripă

Maria Cosmina Dragomir,
artist plastic, profesor și formator

Să ne gândim la începuturi. La primele momente când pruncul simte nevoia să lase urme plastice pe unde trece. La vârsta primelor grifonaje, mult-încercatele și mult-pedepsitele măzgăleli. La primele interacțiuni voluntare ale micuțului cu lumea. Ne frământă o mulțime de întrebări.

De ce începe astfel? De ce nu e benefic să intervenim corectând sau interzicând?

Va căpăta oare sens cândva, în dezvoltarea copilului meu, etapa aceasta? Va deveni oare el vreodată artist? Va aduce o schimbare în jur? Va face el pe undeva, diferența?

Trebuie să știm că atitudinea noastră acum e cea care va decide evoluția sa ca identitate irepetabilă în lume. Ca dascăli sau ca părinți suntem copleșiți, invizibil, de o responsabilitate, paradoxal puternică și delicată, care ne onorează.

Trebuie să-i fim alături. Să ne informăm perpetuu. Trebuie să știm mereu de ce. Pentru el! Deoarece într-o zi nu vom face față întrebărilor lui. Acea va fi ziua încununată cu zâmbet și victorie.

De ce? În ochii adultului, copilul pleacă în prima sa călătorie creativă în jurul vârstei de 2-3 ani, de la nonfigurativ (reprezentări cărora adultul nu le poate atribui semnificație, par că nu figurează nimic la prima vedere), pe care, însă, cel mic și-l asumă, subiectiv, ca pe un tip de „realism” (el e convins de asemănarea cu realitatea). La început, copilul lucrează cu reprezentări mentale, desenează nu ceea ce „vede” sau ce-i explici, ci ceea ce „știe” și așa „cum știe”. De abia după vârsta de 4-5 ani, statistic vorbind, începe să opereze cu imagini create în urma observării.

Pe măsură ce crește, achiziționând în planul cunoașterii, evoluează către o simbolistică proprie, apoi spre reprezentarea cât mai fidelă a realității, cu sau fără conotații artistice (aceasta depinzând în mod cert de înclinațiile sale, de educația primită în familie sau în instituția de învățământ).

Copilul mic creează dezinvolt, fără a conștientiza faptul că lucrările lui ar putea fi „artă”. El pictează, desenează sau modelează pentru bucuria lui și a celor din jur, creațiile lui traduc acte de comunicare pe care încă nu le poate redacta în cuvinte și devin

modalitatea lui ludică de a investiga lumea vizibilă, un mod cuceritor de a-și „sublinia” simbolic rânduri din Cosmosul pe care-l explorează. Este vorba despre o primă scriere...

Scopul creației copilului este „frumosul” doar în accepțiunea acestuia ca formă finală apreciată de adultul-țintă. Din acest motiv, marea majoritate a copiilor artiști sunt frustrați de la primele încercări de către o atitudine ignorantă a celor din jur care, nefiind specialiști nici în educație, nici în psihologie, și cu atât mai puțin în expresia artelor, ajung să traumatizeze la nivel afectiv sau mental copilul.

Ar trebui să reevaluăm principiile după care îi ghidăm estetic pe copii, să le împărtășim o viziune relaxată, cuceritoare, armonioasă, eliberatoare asemenea unei evadări spirituale, asupra a ceea ce va trebui să realizeze la orele de arte vizuale. Sistemul rigid în care sunt ancorați ar putea să dispară treptat, principiile crispate din educația de masă ar putea să fie înlocuite cu o viziune pozitivă, menită să le valorifice entuziasmul, inteligența, forța de expresie. Prin încurajarea formelor de exprimare plastică, inventivitatea lor poate fi stimulată în toate aspectele vieții.

Arta e, din păcate, asociată cu o activitate superficială, cu divertismentul. Complet fals. Arta nu este o formulă de relaxare, ci însăși chintesența comunicării. La începuturi se identifica ritualului, comunicării cu divinul, cu asumarea și sobrietatea care derivă de aici. La origine este vehiculul prin care se transmit mesaje și atunci când reușești să te faci înțeles, te eliberezi și de frustrarea lipsei de împărtășire cu celălalt. Detensionarea este așadar o consecință firească, nu un scop.

Prin activitățile creative școlarul învață, prin arta lui copilul transmite, își notează și reține fragmente din realitate. Își zugrăvește percepția lui asupra a ceea ce a aflat, putem să-i deslușim sentimentele, atitudinea, din eseul plastic pe care ni-l oferă. În plus deci are rol proiectiv, se aseamănă unui interviu.

Arta oferă elocvența și eficiența unui concept, soluția unui manifest nonagresiv, prin investirea de gândire în demersul artistic-ludic. Prin modalitatea expresiei artistice putem să modelăm cel mai lesne caracterul copilului, arta fiind mediul ideal prin care reușim să-i transmitem informație și în oricare alt domeniu științific. Prin urmare, ca dascăli, stăm pe o ladă de comori. E indicat s-o deschidem, să le oferim copiilor alternative de comunicare, de investigare, fixare și stocare a conținuturilor învățate.

A-i pune în brațe cărți-descoperire, cărți-bucurie, de care cel mic să se atașeze, poate fi începutul unei lupte de descătușare sufletească pentru generații întregi. A-l lăsa să cânte sau să danseze, să se descopere prin mișcare și prin sunet, a-l stimula să se definească prin scris sau prin interpretare, a-l ajuta să se exprime plastic sunt acte eliberatoare și taumaturgice pentru micul artist. El așa va învăța despre el și lume. Așa va cuceri. Dansând, cântând, scriind, recitând, pictând.

Psihologii recunosc ocupațiile perceptive ale minții și inventivitatea cu care copilul transformă ceea ce percepe vizual într-un desen sau într-o formă tridimensională și remarcă abilitatea lui de a fundamenta procesul educativ pe percepție și creație.

S-a observat faptul că imaginile desenate de copiii de vârstă preșcolară sau școlară mică arată foarte asemănător în culturi și medii distincte și este relevant de urmărit evoluția producțiilor lor în plan formal de la nonfigurativ la figurativ.

Interpretarea dusă la extrem a obiectului metamorfozat, din ce în ce mai decorat, amplificat, sofisticat, apare la unii copii ca o stare de transă. Ei se lasă cuceriți de forma pură, pe care o extind sau o colorează intens, dându-i pe parcurs alte conotații decât datele de la care au pornit inițial. Acesta poate fi și un prim pas în abstract. Pentru că și copilul operează în demersul său cu abstracțiunea sau cu convenția. În joaca lor, fără ca nimeni să le sugereze, se prefac, ei se joacă "de-a". Exploatează spontan inspiratul joc de rol... Folosesc gesturi și mișcări complexe cu unelte imaginare, mimează acțiuni cu personaje care lipsesc, trăiesc emoții puternice legate de timpuri și locuri în care doar s-au transpus mental. Și învață prin joc.

Doar trebuie să le oferim prilej. Și spațiu. Și instrumente.

Lăsându-i să experimenteze arta creștem copii fericiți. Pornind de aici, vor deveni creativi abordând oricare altă materie. Vor investi pasiune în orice vor face și vor fi întăriți de încrederea care crește în ei de mici atunci când le permitem să-și fructifice autonomia și ideile. Simțim pace în gândul că așa formăm oameni liberi. Și că aceștia vor izbândi.

Și le mulțumim tuturor celor care ne sprijină, zi de zi. Nu-i numim, că se știu, îi îmbrățișăm, în schimb, cu viitorul copiilor.

Impresii

Cristian Lascu,
explorator, speolog, formator, editor en large
al publicației National Geographic Romania

Pentru mine cursul a fost o experiență deosebită și am avut satisfacția de a descoperi un auditoriu receptiv și competent. Am avut de învățat. Sunt convins că se poate face mai mult în direcția aceasta.

Ca și arta, știința și cunoașterea naturii deschid orizonturi noi în educație. Am repetat mereu, și am dat și exemple concrete: „Un experiment sau o ipoteză științifică nu este suficient de lucrată, de maturizată, dacă nu poate fi înțeleasă și de către un copil”.

Un principiu din care avem cu toții de câștigat.

Vă mulțumesc pentru această oportunitate.

Elena Fulga,
director al Grădiniței Nr. 111, pedagog,
formator, implementator de proiect

Ce se ascunde în spatele unui proiect cultural-artistic precum "SURÂSUL COPILĂRIEI" în care joaca și copiii se întâlnesc? Cât de complicat este mecanismul care face ca această joacă să devină educativă, cu atât mai mult atunci când copiii sunt atrași spre zone mai puțin explorate de ei – scenografie, balet, muzică, teatru, artă contemporană?

Cum reușesc să colaboreze grădinița, școala, asociațiile de părinți și asociațiile culturale, astfel încât joaca să devină pentru copii un factor important în procesul lor de formare ...s-a văzut la spectacolul de la Casa de Cultură a Studenților, la gala festivă susținută de copiii participanți în proiect.

Echipa organizatoare a festivalului "SURÂSUL COPILĂRIEI – CIVITAS" a propus un proiect în care jocul este modalitatea prin care copiii își descoperă capacitățile de învățare, de relaționare și de comunicare și își transpun ideile creative în realitate. Din acest context care s-a creat, cadrele didactice împreună cu părinții au învățat o lecție importantă – dacă pornim din start cu o atitudine preconcepută, de falsă superioritate, pe care credem ca ne-o oferă statu-

tu de oameni mari, riscăm să pierdem esențialul, și anume că activitățile propuse copiilor trebuie să fie accesibile și prietenoase ca informație și ca impact în educație. Participarea părinților la cursurile de formare în cadrul proiectului a fost semnificativă, ei înțelegând că micuții au nevoie de modele, pe care și le iau de regulă din familie, din mediul școlar, din lecturi etc. Părinții au un rol important în formarea și cultivarea deprinderilor de a alege modelul de viață și, mai mult decât atât, trebuie să ofere în primul rând propriul model.

Rodul bucuriei

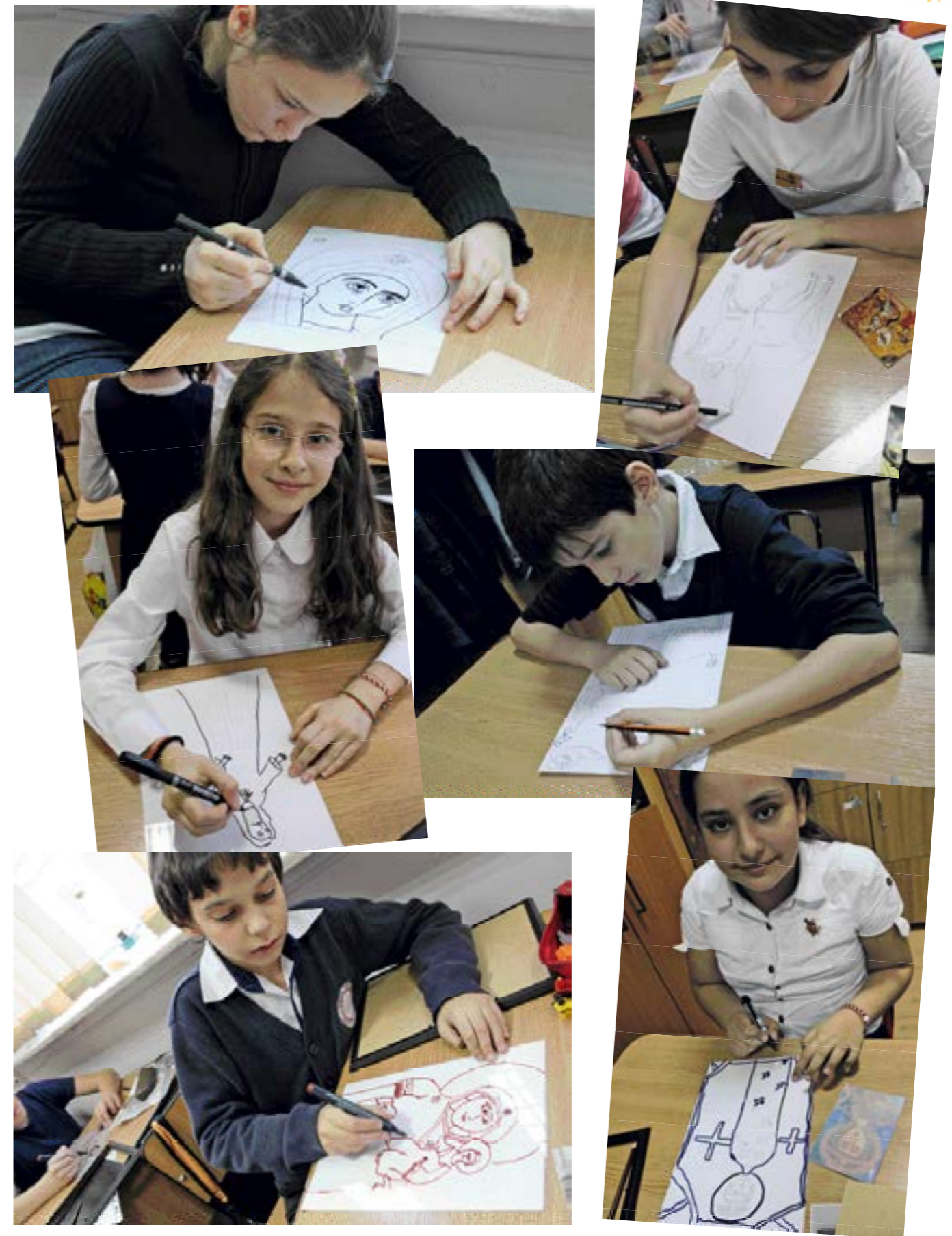
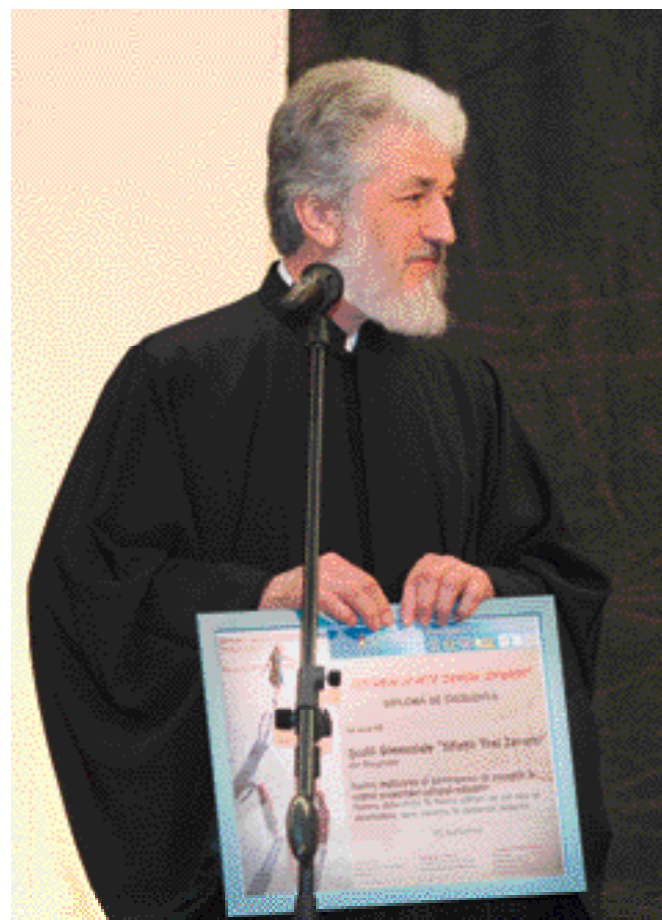
pr. Vasile Gavrilă, profesor,
coordonator al echipei Școlii Gimnaziale „Sfinții Trei Ierarhi“

Doresc să vă împărtășesc surpriza pe care am trăit-o alături de echipa din jurul proiectului Civitas, transformat într-un spectacol de succes, plin de emoții, de zâmbet și de lumină. Acesta a umplut inimile dascălilor și ale părinților de bucurie și speranță: bucuria copilăriei pure și speranța darurilor înmugurite într-o seară culturală, care vor rodi cu siguranță în harisme promițătoare.

Mulțumesc colegilor care și-au învins inerția și au venit să-și aprindă candela sufletului, pentru că lumina să fie și mai puternică! Mulțumesc părinților care i-au sprijinit atât pe copii, cât și pe cei din echipa de realizatori!

Cu toată dragostea și prețuirea, transmit felicitări tuturor micuților care au participat la actul creator, cu inimile, mințile și mânuțele lor de adevați artiști!

A fost un fel special de a cinsti „icoana“ în Duminica Ortodoxiei - icoana din sufletul copilului, din Biserica în care ne închinăm, sau din casă, în fața căreia cădem răpuși de dureri; și un fel de a arăta ca niciun efort nu e prea mare atunci când suntem chemați să aducem cinstire Celui ce nu Și-a cruțat nici Fiul ca noi să fim fericiți, ca fiii de Împărat, prinți într-o Împărăție neclintită!

Ecouri din partea părinților

Copiii au reacționat, s-au implicat și au evoluat fenomenal în cadrul galei Festivalului "Surâsul copilăriei".

Deși în cadrul atelierelor s-a lucrat, apelând la voluntarii ONG-urilor, prin activități de voluntariat cu întregul efectiv de elevi, la festivitate fiecare instituție interesată de abordarea unei astfel de ramuri artistice a trimis în mod simbolic un mic număr de participanți care să reprezinte întreaga echipă.

Din motive tehnice nu au putut fi invitați pe scenă decât o sută din toți cei o mie de artiști beneficiari din proiect, deși sunt cu toții extrem de curioși, atenți și talentați. Festivitatea s-a deschis oferindu-le tuturor binemeritatele aplauze, mai ales că mulți dintre ei și-au susținut colegii din public. Efortul lor s-a regăsit în calitatea actului de cultură final!

S-a simțit cum echipa de profesori și formatori și-a dorit să atragă atenția asupra unui aspect acut din show-biz. În mod constant, spectacolele care se

fac de obicei cu copiii pe scenele orașului sau pe micul ecran anulează ingenuul lor și nu valorizează decât latura care-l confundă pe cel mic cu adultul. Practic acest tip de gândire îngheșue inima de copil în proiecția minților corupte de om mare... și din nefericire acest tip de show e cel cu adevărat promovat.

Pentru noi acesta e un semnal de alarmă. Părinții au început să asocieze "copilul meu face artă" cu "mediul îl va pune în pericol". Și e foarte nedrept..., pentru că arta nu a fost lăsată să facă rău, ci să dezvolte frumos caracterul și personalitatea, să apropie pe om de spiritual prin comunicarea oferită de expresia artistică...

Adulții formați de mass-media au impresia că spectacolul cu copii nu poate fi interesant decât dacă cei mici le seamănă formal în manifestări și expresii celor mari! Mereu, din păcate, copiii sunt expuși cu cruzime și fără respect în varianta lor "adultă"... Sunt maturizați forțat, în cabinetele de machiaj, prin

vestimentația improprie sau prin mișcările nefirești vârstei lor, pe care cei mici sunt învățați să le execute. De aceea nu vedem la televizor decât spectacole de dans, muzică și teatru cu un fel de oameni mari, dar mai scunzi, cu expresiile feței redeseinate uneori hilar, reduși la scară. Altfel, se pare, în viziunea unora, cei mici n-ar fi ...atractivi.

Prin contrast, Festivalul de artă Surâsul Copilăriei își propune să evidențieze talentul copiilor, să emoționeze adulții, în contextul în care copiilor li se respectă, păstrează și ocrotește la maximum candoarea.

Astfel s-a încercat să se scoate la lumină maturitatea copilului-artist nu prin aspectul său, ci prin fondul valorilor cu care este familiarizat. Nu prin superficial, ci prin profunzime.

Iată că se pot face spectacole extraordinare de mature cu ei, pentru că ei sunt capabili de asta: gândesc, înțeleg concepte, simt, se exprimă prin voce, culoare sau mișcare, se manifestă ...fără să fie nevoie de nicio tușă de machiaj străin de expresia lor, nici de sclipici pe pleoape, nici de costume sau gesturi provocatoare.

Maturitatea intervine în urma expunerii la cultură, la sedimentarea visteriei estetice și morale care se regăsește natural în artă, în sensibilitatea și în înțelepciunea fiecărui popor. Noi încercăm să-i educăm prin basm, prin colind, prin armonia din cântec.

Și iată că la Festivalul "Surâsul copilăriei" s-a realizat, sincretic, aceasta: s-a cântat la microfon și instrumente, s-a prezentat balet contemporan și teatru plin de modernitate în metode și expresivizare...

Totul ține de duhul împreună-lucrării între dascăl și părinte... Ce s-a întâmplat pe scenă și în sala de expoziție ne-a readus nouă, părinților, speranța. Că putem conserva copilăria. Că o putem face cutremurător de adânc și pentru adultul care ascultă sau privește. Că putem sărbători copilăria frumos și inocent. Că putem integra sărbătorirea copilăriei în contextul unei sărbători consacrate. Acest tip de surâs trebuie vegheat să nu se stingă.

Am devenit cu această experiență mai încrezători pentru că, într-o lume în care nu știm cum să-i ferim pe pruncii noștri de amenințatorul rânjet, care îi pândește tot mai mult din toate părțile, din afara lumii lor, iată că ...inocența a învins!

...Practic a avut loc Triumful Surâsului.

Copiii suflă peste vânt

Ecaterina Scemtovici
cl. a VII-a

Fiecare om vede lucrurile diferit: unii mai colorat, alții mai simplu, ascultându-și inima și răspunzând cu adevărul acela ce nu va înșela niciodată.

Nu poți spune că un lucru nu a ieșit bine dacă celelalte persoane îl apreciază mult. Nu poți spune că a ieșit urât dacă imaginația te-a îndrumat să faci ceva extrem de frumos. Prin ochi de copil totul se vede altfel, mai zâmbitor... Copiii nu zăresc niciun pericol care ar putea să le apară în față ci, pur și simplu, cu veselia lor, sar peste obstacole fără să pătească nimic, neavând nicio grijă.

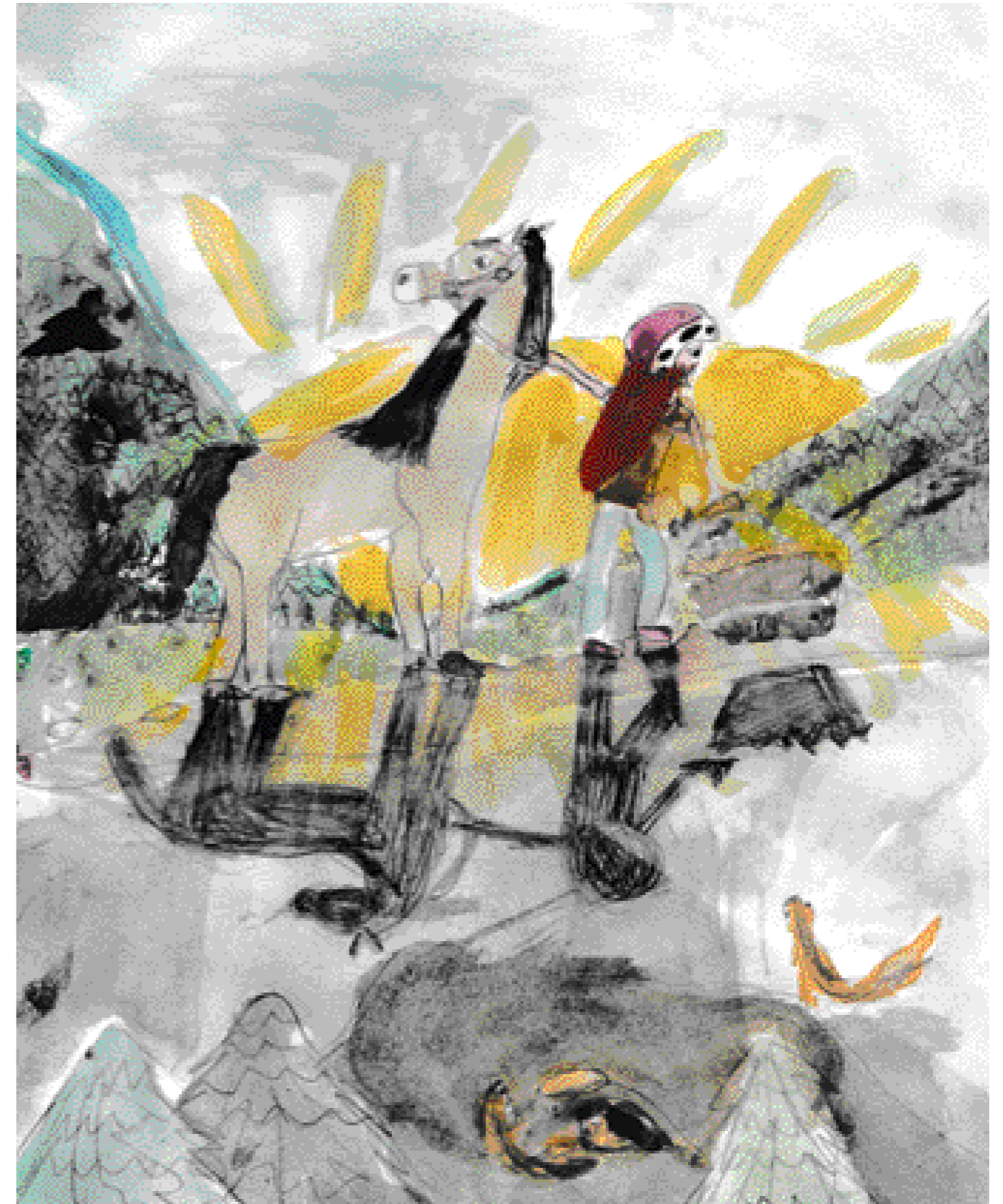
Vântul poate sufla tare peste ei, însă copiii vor sufla și mai tare peste vânt. Cu toată puterea care este ascunsă în spatele zâmbetului lor minunat.

Toți copiii sunt purtați de imaginație cutreierând foarte multe lumi, revărsându-și visul și culorile de veselie pe foaia de hârtie, pe care o parfumează cu iubirea. Însă bucuria este la fel de mare și nu dispăre niciodată. Ei păstrează mereu un secret care va fi dezvăluit doar prin creația pe care o realizează!

Unii pun în ea "condimente" de stil mai acrișoare, mai amare, mai dulci, mai sărate, poate chiar amestecate între ele și astfel, deși rețeta este cam aceeași, gustul e mereu diferit. În lume nu există frumos sau urât, dulce sau sărat, este doar percepția pe care o ai tu despre lucruri. Pentru copii viața este un tablou pictat în mii de culori, mai ales dacă ești dăruit cu bunătate și voioșie, să le poți vedea. Imaginea lui te poate sustrage de la gândurile încurcate între ele, care vin și pleacă...

Sufletul de copil păstrează o cheie a inimii care îți poate descuia mereu ușa cu lucrurile bune care se întâmplă, care îți poate aduce pacea și te poate face mai vesel .

Ți se înveseșlește inima cu o plapumă de căldură ce se așterne liniștit, care îți dă mai multă putere și mai mult curaj să treci mai departe...

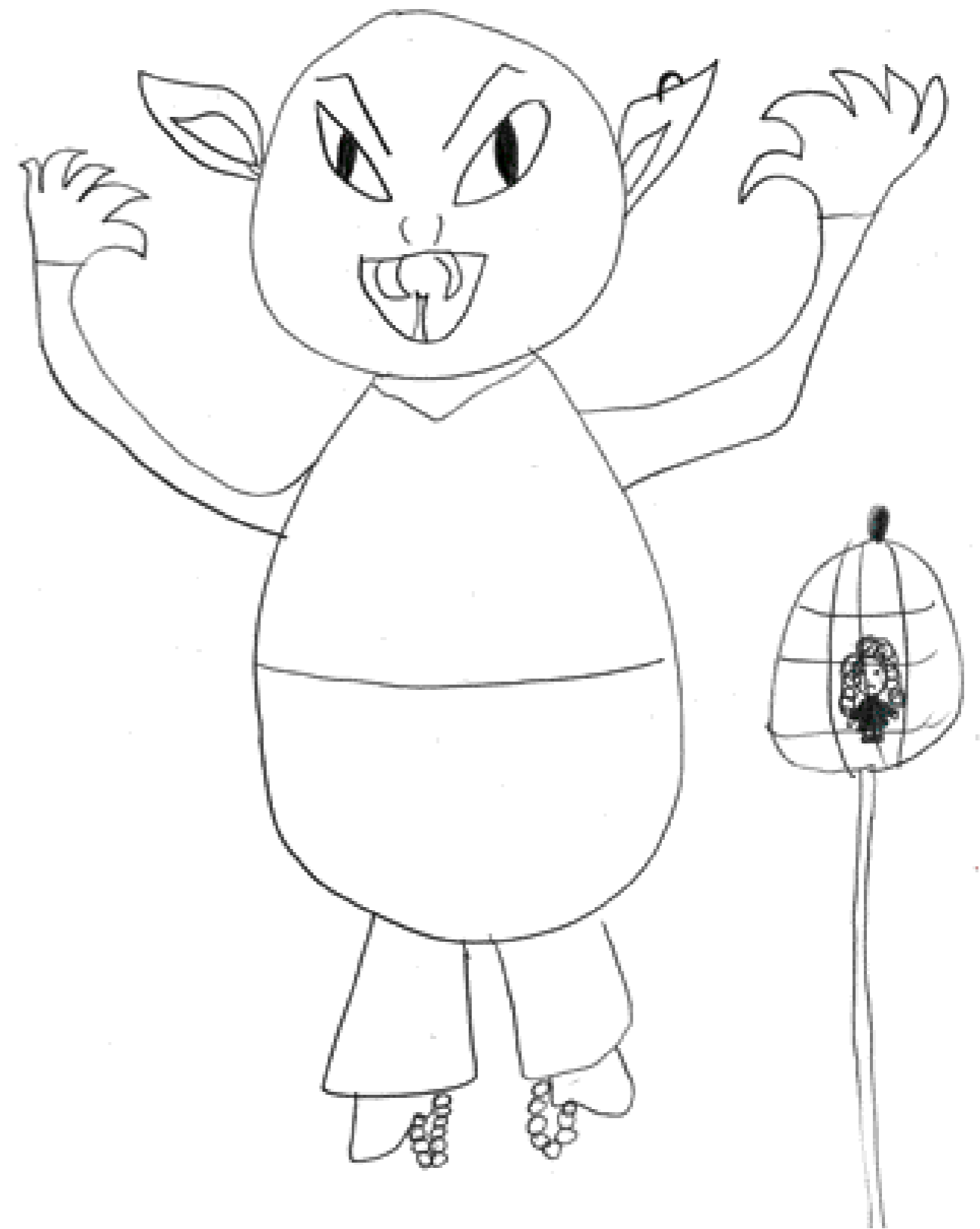
Miriam Dragomir
clasa a V-a

Aș vrea acum să scriu o poezie nouă

Matei Măceșaru
cl. a IV-a

Din granit și argilă
Somnoroși se ridică
Uriășii.
"Hai, frați, Hai, flăcăi!
Ne-a ajuns de dormit,
Spre dealuri și văi
Am pornit!"
Giganții voioși pământul apasă
Avântându-se orbește
Departe de casă.
Peste munți, peste dealuri,
Peste poduri și mări,
Tot înainte, spre mari depărtări.
Părul lor albastru
E-mbrobodit de sudoare
Și nimeni nu știe:
Încotro merg ei oare?

Alexia Olaru
clasa a IV-a

Plăcerea oamenilor de a asculta povești

Sofia Staicu
cl. a VIII-a

Încă din vechime, oamenii le-a plăcut mereu să creadă în lucruri ori ființe dincolo de puterea înțelegerii lor. Acest lucru a dus la născocirea unor divinități și a unor ființe fantastice, precum căpcăuni, balauri, zâne, unicorni și multe altele...

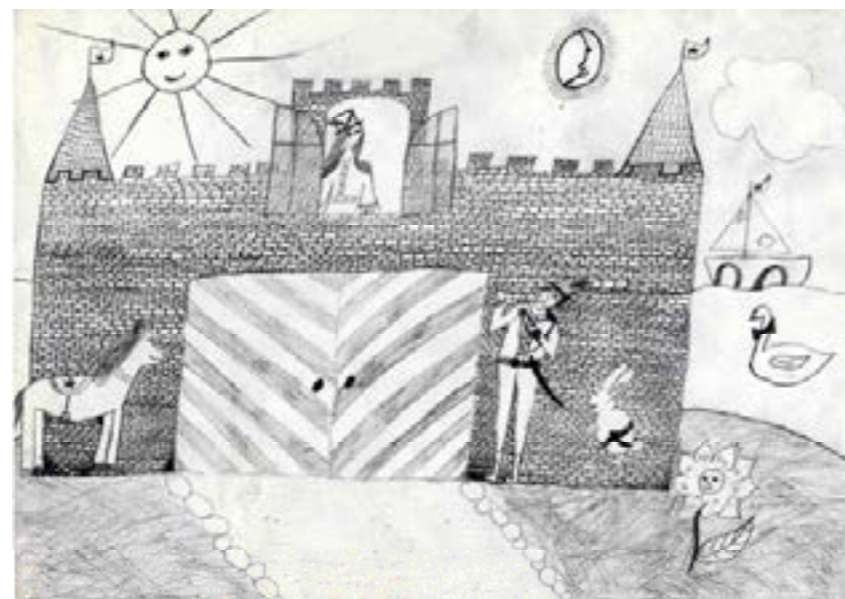
Odată cu ele, au început să apară și poveștile, scrise sau transmise prin viu grai, de la bunici la nepoți, de la mame la copii, din neam în neam.

În ziua de astăzi, unde totul se mișcă și se dezvoltă (în bine sau în rău) cu o viteză uluitoare, unde nimeni nu mai are timp nici măcar să se bucure de o cană de ceai, iar lumea pare să fi uitat definitiv de cărți, poveștile aproape că au dispărut.

Dacă mă întrebați pe mine, la un moment dat chiar îmi era rușine să recunosc că îmi place să ascult povești la radio și că citesc cărți cu grămada. La fosta mea școală conta doar ce tip de telefon aveai, cu te îmbrăcai și dacă erai popular.

A asculta povești este ca și când ai visa cu ochii deschiși. O parte din tine se transpune în poveste. Pentru câteva minute, te simți de parcă ai fi acolo, într-o altă lume. Uneori pare atât de real, încât poți să auzi ciripitul păsărelelor, să simți adierea vântului ori parfumul florilor...

Oamenii au nevoie să mai viseze, din când în când. Altfel, prins în temnița realității, sufletul nu își poate întinde aripile spre nemărginire...

Maria Balan
clasa a VII-a

Irina Dragomir
4 ani

Bianca Matei
6 ani

De vorbă cu Primăvara

Parascheva Toboșaru
cl. a III-a

Jack era un băiețel de 8 ani, care locuia în Anglia cu mama sa. Într-o zi, ea muri. Jack era foarte trist. Își dorea să mai poată s-o vadă măcar o dată. După câteva zile se întâlni cu o fată. Era Primăvara.

- Primăvară, poți să mă duci la Timp, tatăl tău? întrebă Jack.
- Sigur că da, urcă-te pe această pală de vânt și povestește-mi de ce.

Jack îi povesti tot. Primăvara spuse îngândurată:

- Dragul meu, să știi că, de fapt, Timpul nu e tatăl, ci bunicul meu, care a murit de mult. Iar fusul cu care torcea a rămas părăsit, deoarece tuturor le era frică să-i ducă munca mai departe. Doar un spiriduș a cutezat. El e cel care toarce acum.
- Am putea să toarcem noi timpul...
- Jack, asta ar însemna să torci toată viața!!!
- Știu, știu. Dar poate găsim pe cineva care nu-și găsește rost... Și acesta poate fi destinul lui.

Nici nu termină bine de zis, că pala de vânt îi lăsă jos lin. În fața lor era un fus mare și un spiriduș care torcea. Era bătrân și se vedea că era pe moarte.

- Toarceți voi în locul meu... Acestea fură ultimele sale cuvinte. Chiar atunci timpul se opri.
- O să torc eu de acum, zise Primăvara.
- Primăvară, ai dat dovadă de curaj! se auzi o voce. ...Era Timpul!
- M-am ascuns ca să văd cine va continua, fiind fără teamă. Jack, știu și despre tine totul. O să primești ceea ce-ți dorești!

Toată lumea a primit de la Timp ceea ce visa și a fost fericită.

Patricia Strecheanu
5 ani

Irina Grigorescu,
5 ani

Vrăbia

Miriam Dragomir
cl. a V-a

S-ar putea să nu credeți întâmplarea aceasta, deoarece eu pot inventa de felul meu orice poveste drăguță și fantezistă, dar tot ce vă povestesc acum e real, e foarte serios și nu se mai discută. Până când ajungem acolo să începem.

Cam pe la vreo patru-cinci ani, pe când eram la grădiniță, am primit o revistă oarecare. Am ținut mare drag de ea că avea imagini frumoase. La un moment dat am dat de o întrebare de genul "știați că?" despre păsări. Eu pe la vârsta aceea știam foarte puțin să citească. De fapt am reușit, pentru că în același timp citeam și mă uitam la vrăbie. Mă atrăgea foarte mult, dar mă și gândeam ce să fac cu ea. Să o las acolo sau să o decupez să dorm cu ea în pat sau lucruri de genul ăsta. Până la urmă m-am decis să o scot și să o pun unde trebuie să-i fie locul, că în revistă nu are cuib. Mă gândeam că o să înghețe peste noapte ca și celelalte imagini. Mai bine să o iau sub plapuma patului noaptea, că poate ne împrietenim. Ea avea înfățișarea unui pui femelă, mi-am dat seama după penaj și după cum îi arăta ciocul.

M-am jucat atât de mult cu ea încât am șifonat-o de tot. Era mototolită, aproape că se rupea, asta până când am luat o decizie responsabilă. Am mers prin casă în căutarea unui cuib mai bun care o poate susține la nevoie. Am pus-o prin toate cutiile și prin toate ascunzătorile, dar tot nu-mi plăcea. Când era să mă dau bătută, ceva mi-a atras atenția... o icoană cu un chip foarte blând. Icoana Sfântului Pantelimon, ce mă privea și parcă mă ruga să îi aduc vrăbia pe umăr. Ducându-mă să caut un scaunel pe care să mă urc ca să ajung acolo, am observat că vrăbia din poză nu avea un picioruș. M-am întors și mi-am adus aminte că acel chip blând aparține unui doctor minunat. Locul ei, infirmă fiind, acolo era.

Peste câteva ierni mă plimbam prin supermarket cu părinții mei și văzui la intrare o vrăbie micuță, infimă, ce parcă împietrise. Cu gândul că își va lua singur zborul, am intrat înăuntru. Peste vreo două ore am ieșit împreună ținând bagaje mari în mâini. Ceea ce m-a impresionat a fost să văd că minuscula ființă nu se clintise. Am tras-o imediat de bluză pe mama și i-am spus: Uite! Îi este frig!

În următoarele zile am îngrijit-o cum nu se putea mai bine, într-un sfârșit redându-i libertatea. Îmi amintesc

că peste câțiva timp ne-am dus într-un parc din apropierea locuinței noastre. În timp ce se juca, pe capul fratelui meu mai mic a aterizat ceva ce părea cunoscut. Vrăbia ce o găzduisem era din nou în fața ochilor noștri! Îi ciuguli puțin din păr și apoi plecă departe.

În vară am auzit cheia ușii răsucindu-se și am văzut-o pe mama intrând cu o vietate golașă în brațe, sub șal. Prima oară am crezut că-i o jucarie ciudată, dar apoi mi-am dat seama că acel ceva piuia de nu mai putea. Era un pui de porumbel căzut prea timpuriu din culcuș. Și mama n-a vrut să-l lase să moară într-o zi de hram. Mititelul era foarte speriat de noi, tremurând fără încetare. Îl hrăneam deschizându-i ciocul și îndesându-i un fel de pastă moale de cereale. Apa era nevoită să o găsească după auz (noi ne bălăceam degetele în bol să-i facem sete). S-a adaptat ușor mediului din casă, lucru care, sigur, nu e de dorit. A învățat singur să zboare (o minune, într-adevăr). A călătorit mult cu noi în susul și în josul țării la bunicii noștri.

De foarte multe ori ne-am speriat că va fi mâncat de pisici sau de uliu, dar cea mai mare sperietură a fost când a aterizat pe acoperișul unei căsuțe, nevrând să se dea jos, sau neștiind cum să facă asta. Dar a rezolvat tătăia cu o scară (mare tragere de suflet). Când am revenit în București i-am dăruit lui balconul, care s-a transformat încet-încet într-un mare coteț.

În toamnă pățise o bubă mare sub ochi și credeam că nu va mai vedea deloc. Cu putere a trecut sârmanul peste asta. S-a vindecat. Iarna a răcit de-a binelea, dar super-eroul nostru a supraviețuit. Strănuta și tușea ca o ființă umană! A venit primăvara... este foarte frumos afară. Porumbelul zboară câte un minut întreg pe sus, la tavan, ceea ce e foarte bine. Mai știe să se și echilibreze pe sforile de rufe din balcon. Tot așteptăm să-l eliberăm și pe el. Îl iubim cum nu se poate mai tare. Pot să zic că e deja celebru! Copiii din grădinițe și școli sunt înnebuniți după el. Mama îl ia la ore și-l pune model, pentru că stă foarte liniștit în poză. Eu m-am gândit că dacă îl lăsăm afară se va adapta celorlalți, sper... Chiar și astăzi, trec pe lângă vrăbia decupată ce parcă ne aduce mereu păsărele de îngrijit. Când mă gândesc așa... noi chiar am întâlnit-o de multe ori. Și așa putea să zic că stă tocmai acum lângă mine ciugulindu-mă de picior, sub formă de porumbel.

Clara Sava
clasa a VIII-a

Casa misterioasă

Fragmente

Totul începe într-un tren. Petrovici, Cassiano, Seraffimo și Ștefan merg spre Londra. Plecau din Madrid unde fuseseră premiați pentru descoperirea unui alt caz. Trenul mai avea două ore până ajungea la gara din Londra. Ștefan observă un călător de pe partea cealaltă, cu scaune, care citea un ziar și după ce îl termina, îl citea încă o dată. Privea în el ca și cum ar vrea să caute o ascunzătoare pentru ceva. Dar până la urmă Ștefan, fiind foarte curios, s-a prefăcut că merge la baie, aceasta fiind în spatele suspectului.

Când Ștefan a trecut pe lângă el, călătorul a închis repede ziarul. Apoi Ștefan s-a așezat cu două scaune mai în spate, lucru trecut neobservat de călătorul care și-a continuat treaba.

El scoase din buzunarul paltonului un revolver german și îl ascunse în ziar. Când Ștefan a văzut asta, a înțeles că e ceva necurat la mijloc și i-a chemat și pe ceilalți, povestindu-le în șoaptă. Călătorul a dat ziarul unui bogătan din tren, care s-a ridicat și a plecat către locomotivă. Cei patru detectivi, după el. [...]

Se aude o mașină venind. Detectivii se ascund repede în tufișuri. Același bogătan care venise în seara precedentă coboară din mașină însoțit de data asta de trei băieți.

Petrovici șoptește:

- El e criminalul, am avut dreptate cu lucrul acesta.

Bogătanul spuse:

- Căutați comoara! Scotociți fiecare loc, fiecare colțisor, să nu rămână nimic necercetat.

Cei trei fugiră repede spre casă, dar se întoarseră cu mâna goală. Bogătanul strigă pe un ton foarte supărat:

- Nu ați găsit nimic? De ce nu căutați cu luare-aminte? [...]

- Uitați-vă pe jos, urmele de mașină intră în tufișul de aici, spuse Petrovici.

Petru Cătană-Negreanu
cl. a IV-a

Detectivii au intrat în tufiș și acolo au găsit roata spartă și mai în față urme de roți.

- I-am pierdut, acum să mergem să păzim casa cu schimbul.

Detectivii erau aproape de casa misterioasă, când pe lângă ei trecu o mașină cu geamurile fumurii și farurile stinse.

- Ce presimțire rea am! spuse Cassiano.

- A luat foc curtea! Strigă cât de tare putu Petrovici.

Detectivii au sunat imediat la pompieri, dar pentru că toate mașinile de intervenție erau ocupate, a trebuit să stingă ei focul. Au folosit găleți de apă din fântâna din apropierea casei. Apăru o mașină din care coboară un electrician. Lucra la firma Thomas Edison, cel puțin asta scria pe mașina firmei.

- Bună seara! spuse electricianul.

- Bună seara! spuse Petrovici.

- Ne puteți ajuta? întrebă Cassiano.

Electricianul a luat și el o găleată și a continuat să stingă din foc. A fost greu, dar l-a stins.

- Vă mulțumim pentru ajutor, îi spuse Seraffimo. Cum vă numiți?

- Mă numesc John Falcon. Sunt electrician.

- Mi-am dat seama după mașină.

- Cred că îmi dau demisia, e prea încurcat cazul. Și în afară de asta... atâtea nume negative...

Detectivii voiau să se lase de caz.

- Nu plecați! Spuse Petrovici trist.

A rămas doar el. L-a luat pe electrician și, în mașină, i-a povestit toată tărășenia. Era bătrân și experimentat. Era deștept electricianul. [...]

Anne-Elize Vizauer
clasa pregătitoare

Iulia Satmaru
clasa a III-a

Petru Bogza
clasa a III-a

Iulian Niculescu
clasa I

Primăvara

Anastasia Rusu
cl. a III-a

Natura se trezește. Micuțele flori care au răsărit înmiresmează atmosfera. Fluturașii multicolori se învârt printre flori.

Toate animalele pădurii au ieșit pe câmpie. Toate vietățile vorbeau. Deodată se făcu liniște. Venea tânăra primăvară. Ea avea părul brunet, prins în două codițe împletite. Avea doar unsprezece ani.

După ea alergau copii veseli și printre ei eram și eu. M-am apropiat de ea și am întrebat-o:

- De ce ești fericită mereu când vii aici, la noi în țară?
- Eu sunt fericită deoarece deodată cu mine vin și păsările călătoare care cântă neîncetat. De aceea sunt fericită!

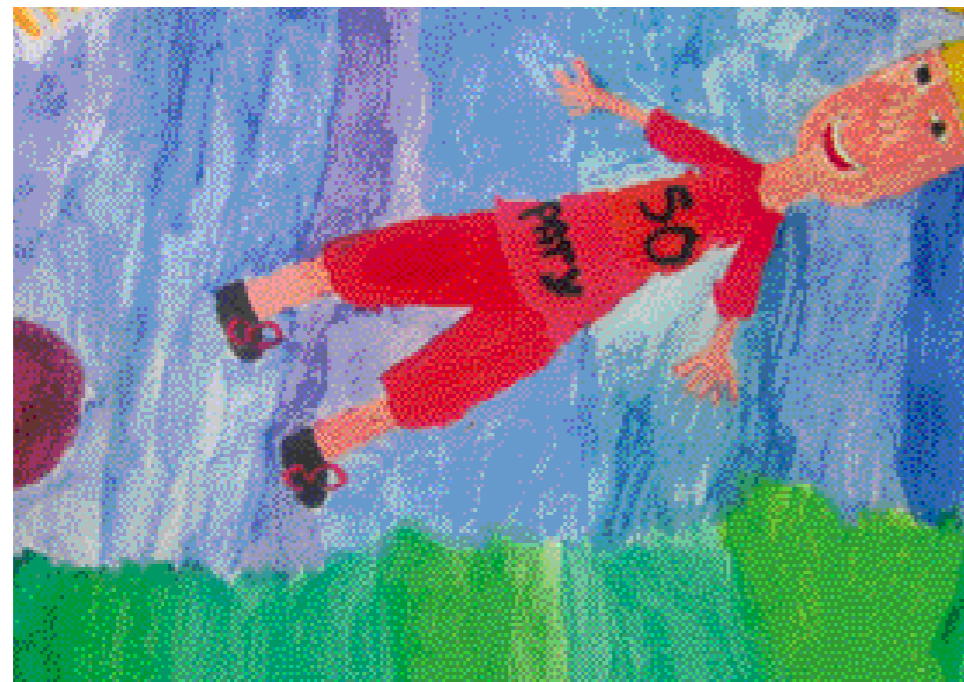
Mie mi-au plăcut mult vorbele ei și de atunci le port mereu în inima mea.

Daria Dinică
clasa a III-a

Megan Paice
clasa a IV-a

Alexandra Cîrlan
clasa a V-a

Vlad Daraban
clasa a III-a

Irina Diaconu
clasa a III-a

O familie fericită

Teona Nițu, Maria Bîndu, Sabina Gherghel
cl. a V-a, cl. a VI-a

A fost odată o fetiță pe nume Lizzy, care era singură la părinți: tatăl ei era plecat mai tot timpul la treabă, întorcându-se doar o dată pe an, iar mama era prea ocupată cu serviciul, neavând timp să se ocupe de fetița sa. Astfel Lizzy rămânea adesea singură.

Liz avea un program foarte încărcat pe care trebuia să-l respecte pentru a evita certurile cu mama. Chiar dacă avea tot ce-și dorea, fetița tânjea după ceva: după dragostea mamei ei. Mama era absolut sigură că fata ei era fericită, dar lucrurile stăteau exact invers.

Într-o dimineață, Lizzy s-a trezit cu zâmbetul pe buze: era ziua ei!

Cineva bate la ușă:

- La mulți ani, scumpo! Ți-am lăsat cadoul pe masă. Trebuie să plec! Pa! Să ai o zi frumoasă!

- ...Dar, mami...

Însă mama nu a auzit-o.

- Mamă, mamă, stai!!! strigă din urmă fetița.

- Îmi pare rău, dar deja am întârziat! Poate mâine...

Fetița a alergat la geam. Mama a pornit motorul mașinii și a dispărut pe străzile întortocheate ale orașului. Lizzy a intrat în bucătărie și a privit cu tristețe cadourile de pe masă. ...cadourile? Da, am zis cadourile: erau două.

- E de la tata! A spus cu încântare Liz. A rupt repede ambalajul și a găsit înăuntru un colier cu o inimioară. Lizzy a observat că acesta se deschide și că în interior se află o poză cu o familie fericită... era familia ei...

În acel moment ochii fetiței s-au umplut de lacrimi... Lizzy și-a prins lăncșorul la gât și a plecat să se plimbe, îngândurată. Fetița s-a plimbat până seara, iar când s-a întunecat, și-a dat seama că nu mai știa drumul spre casă. În acest timp, mama ei a venit de la serviciu mai repede decât de obicei. În următoarea zi urma să se întoarcă acasă și tatăl fetiței, iar mama și-a luat liber pentru a sărbători.

- Lizzy, Lizzy, am o veste foarte bună pentru tine!

Dar nimeni nu a răspuns.

- Lizzy?

După o vreme și-a dat seama că fetița a plecat. De abia atunci a realizat cât de mult o iubea. Între timp, și tatăl lui Liz a ajuns acasă. Disperați, părinții au început să-și caute fiica. Au umblat prin tot orașul și, într-un sfârșit, și-au găsit copilul plângând.

- Ne pare rău, Liz! De acum vom fi o familie unită!

Cei trei se îmbrățișară cu multă afecțiune, iar familia fericită se regăsi în poza colierului.

Pixul și lucrurile mari

Alexia Roșca
cl. a III-a

Era odată o fetiță pe care o chema Livia. Ea folosea tot timpul dintre rechizite lucruri mari și arătoase și niciodată nu era atentă la cele modeste. Între ele era și un pix, foarte ordonat și liniștit. Cu el Lidia nu și-a scris temele niciodată. Pixul nu mai suportă și zise lucrurilor din cameră:

- Băieți și fete, pe mine de ce Lidia nu mă ia de pe birou niciodată?

Un televizor îi răspunde:

- Pentru că ești mic și nefolositor! Așa, și mai e ceva, ieri ea i-a spus mamei că vrea să te arunce fiindcă ești învechit și plin de praf!

Toate lucrurile mari din cameră au început să strige în cor:

- Murdar! Murdar! Murdar!

Pixul spuse:

- Păi de aceea sunt murdar, plin de praf, pentru că Lidia nu mă ia la scris! Pentru că dacă m-ar întrebuința, aș fi curat ca voi!

Dulapul spuse:

- Nu este adevărat, tu ești murdar de felul tău!

Chiar atunci Livia a intrat în camera ei. Se uită pe birou și văzu pixul cu două lacrimi.

Lidia a înțeles de ce plângea și s-a gândit să-i scrie o scrisoare mamei. S-a așezat la birou. A luat pixul prăfuit, l-a curățat și a început să scrie.

Pixul a devenit curat și fericit.

Sfârșit.

Alexia Slătineanu
4 ani

Andrei Brădoaia
clasa pregătitoare

Ana Maria Buși
5 ani

Vlad Paraschivescu
5 ani

Alexandru Siliște
5 ani

Anisia Dincă
clasa I

Nu merită să devii un robot

Matei Rapițeanu
cl. a VI-a

Noi de multe ori suntem prea serioși. Totuși suntem copii. Ce să mai vorbim de adulți?!

De multe ori ei nu mai știu să se bucure, să se joace.

„Dar nu poți rămâne mereu copil!” vor spune scepticii.

„Procesele fiziologice ne împiedică!” vor spune megafilozofii.

„Și, oricum... ar spune globaliștii, dacă am rămâne copii, cum am mai desfășura activități economice? Cum ne-am înmulți? Cum am mai munci?!”

Dragii mei concetățeni, să fii copil nu înseamnă neapărat să fii scund, să nu îți fi terminat studiile sau să ai sub optsprezece ani. Poți fi copil și dacă ai nouăzeci de ani! Trebuie să îți păstrezi imaginația și sufletul curat! Dacă un copil are imaginație, nu înseamnă că el nu mai gândește logic. Și oricum logica se schimbă. De exemplu au fost oameni uciși pentru că au explicat că Pământul e rotund. După sute de ani s-a dovedit că aveau dreptate. Așa că atunci când un copil vă spune ceva, gândiți-vă. Nu răspundeți imediat cu „nu se poate” ca să scăpați de el. Copiii sunt deschizători de drumuri. Adulții ...le închid la loc. De ce?

Sunteți așa egoiști uneori, încât credeți că știți totul. Vă credeți perfecți? Nu prea sunteți. Doar Dumnezeu e perfect, și El are chiar foarte multă imaginație!

Redeveniți copii, e așa simplu! Trebuie doar să vă jucați cu copiii voștri sau dacă nu, cu un câine, cu o pisică... Sau măcar să admirați florile!

Bine, vom încerca. Și cum facem iarna, când nu sunt flori?

Vă puteți juca în zăpadă. Asta e imaginație. Fiți creativi și nu uitați: nu trebuie să te temi să crești, poți crește și poți rămâne copil.

E așa de simplu!

Clara Pistol
clasa a IV-a

Maria Ghighină
clasa a IV-a

Silvia Simhas
clasa I

Miriam Dragomir
clasa a V-a

Perechea de pantofi

Ioan Anton
cl. a VI-a

Piesă de teatru, actul al II-lea

Aceeași gară

Ghiță, la locul de mai dinainte, pe cutiile de carton încearcă să încalțe pantofii.

G, *bucuros*: Ce bine îmi vin! Sunt chiar pe măsura mea!... E ...altă viață! (se privește cu mândrie).

Apare iarăși controlorul.

Ghiță dă să plece: Gata, domnule, am plecat...

Controlorul, *cu bunăvoință*: Stai liniștit, băiete, Poți de acum să stai unde vrei. Am văzut tot ce s-a întâmplat... iartă-mă pentru ce ți-am zis mai devreme. Ești un copil cu inimă mare.

Ghiță: Vă iert. Și totuși nu aveți de ce să vă scuzați. Vă înțeleg...

C: Știi ce? E cam frig afară. Ia vino după mine! (Ghiță îl urmează.) Înăuntru e mai cald. Poți să rămâi fără grijă, o să vorbesc eu să fii lăsat să stai aici.

G: Și dacă ...dacă mă alungă cineva?

C: Nu-ți fă probleme, aranjez eu totul. (Cei doi intră în clădirea gării).

Controlorul: Ți-e cam foame, ai?

G, *timid*: Cam da...

C: Așteaptă puțin aici! ...Mă duc să-ți iau ceva.

Controlorul se duce la un mic magazin, cumpără și-i aduce lui Ghiță ceva de mâncare.

G, *recunoscător*: Vă mulțumesc!

C: N-ai pentru ce! Eu trebuie să-ți mulțumesc!

G: Pentru ce?

C: Pentru ce? Știi tu mai bine pentru ce... Promit să am grijă de tine de acum înainte. ...Da?

G: Da...

Controlorul îl mângâie pe copil și îl îmbrățișează.

Sofia Voican
clasa I

Sebastian Gorîa
clasa a III-a

Elinor

Cristiana Rîncu
cl. a V-a

se bucură de nimic. Toată lumea spunea că va ajunge ceva în viață. Elinor nu avea niciun prieten, în afară de un animal căruia îi spunea tot ceea ce o necăjea. Alți prieteni nu avea și nici nu știa ce poate însemna acest lucru.

Crescând mai mare, nu prea mai avea cum să se joace. Din această pricină toată ziua stătea cu nasul în cărți și citea. Până într-o zi... O familie de nobili se mutase în apropiere. Aceasta avea cinci copii. Ei mergeau la aceeași școală cu Elinor, doar că luau mașina. De fiecare dată când se îndreptau spre școală și o depășeau pe Elinor, își întorceau privirea după ea.

La un moment dat, uneia dintre fetițele acelei familii i se făcu milă și îl rugă pe tatăl ei să o lase ca într-una din zile să meargă și ea la școală pe jos. Tatăl se împotrivi, dar mai apoi o lăsă. Pe această fetiță o chema Zara. Ea s-a dus la Elinor și a întrebat-o:

- Cum te cheamă?

Neștiind ce să facă în astfel de situații, doar a răspuns: "Elinor".

- Pe mine mă cheamă Zara. Îți place cum arată natura?

- Nu!

- De ce?

- Pentru că e la fel de urât, fie e cald, fie e frig.

- Ție ce îți place?

- Nu prea îmi place nimic. Toată viața e doar muncă. Dacă nu muncești, ești sărac, iar dacă muncești, ești nemulțumit. Deci mie nu-mi place nimic!

- Ar trebui să-i placă ce vezi în jurul tău...

Într-un final cele două deveniră adevărate prietene, învățând una de la cealaltă multe lucruri bune. Familiile au început să se ajute între ele.

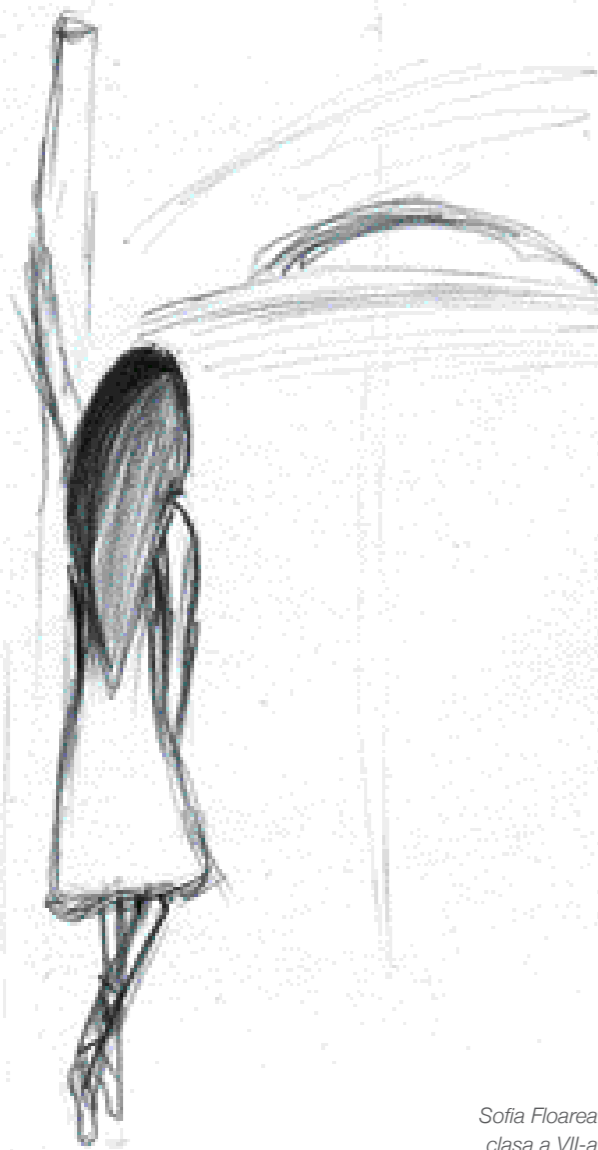
Elinor a învățat ce înseamnă fericirea, chiar dacă până la vârsta de doisprezece ani nu descoperise nici măcar cum e să fii mulțumit...

Bianca Zamfir
clasa a VI-a

Alina Mintoi
clasa a V-a

Sofia Floarea
clasa a VII-a

Trăia, odată, într-un sătuț foarte îndepărtat de lume, o familie care avea un singur copil, pe nume Elinor. O fetiță! Din cauză că erau foarte săraci, ea nu prea avea posibilitatea să meargă la școală, însă părinții ei făceau toate eforturile să o poată da. Văzând acestea, Elinor învăța foarte bine, sperând ca într-o zi să îi poată ajuta pe părinți să nu mai muncească de dimineață până seara pentru niște bănuți. Visa să ridice o casă mai mare.

Din acest motiv ea uitase de copilărie și nu mai știa să

Minunata călătorie a lui Isabelle

Maria Hohotă, Elena Chelu
cl. a V-a

Un om de știință a spus odată că nu există doi fulgi de nea identici. Dorind să afle dacă așa este, o fetiță pe nume Isabelle a plecat în lume în căutarea a doi fulgi de nea gemeni. Era iarnă.

După o oră de mers ajunse în fața unui castel maestuos din cristal. Bătu la ușă, iar în clipa următoare auzi o voce supărată:

- Pleacă de aici! În acest castel au voie să intre doar copiii mei, fulgii de zăpadă!

- Uh, iartă-mă. Nu am vrut să deranjez...

Așa că își continuă drumul. Mai merse ce mai merse și dădu peste o cocioabă sărăcăcioasă. Bătu și de data aceasta la ușă, însă îi răspunse o voce blândă:

- Cine este?

- Sunt o fetiță amărâtă ce are nevoie de adăpost pentru noapte.

- Intră, copila mea!

Isabelle intră timidă în casă și rămase surprinsă de ce văzu înăuntru: în mijlocul încăperii stătea o încântătoare zână îmbrăcată într-o rochie din mătase brodată cu pietre scumpe.

Aceasta îi spuse:

- De mult nu am mai avut oaspeți! Uite, aceasta este camera ta. În acel dulap vei găsi haine și toate cele trebuincioase.

- Vă sunt recunoscătoare. Însă acum îmi este foarte foame...

- O, ai dreptate. Îți voi pregăti imediat de mâncare.

După ce mănca Isabelle, la stăruințele Ellei, căci așa o chema pe zână, rămase acolo până primăvara.

- Vă mulțumesc că m-ați găzduit pe perioada iernii!

Apoi plecă. Mai merse o vreme până ce ajunse la porțile unui oraș. Străjerul ce păzea orașul îi ură bun venit în Împărăția Fulgilor de Nea și îi oferii indicații. Ea mulțumi frumos pentru informațiile primite. Nu merse mult și ajunse într-o cameră în care întâlnește nu doi, ci zece fulgi de nea identici. În secunda următoare auzi o voce supărată:

- Isabelle, ce faci aici?! O să răcești!

Pesemne că totul fusese un vis, și că cei zece fulgi identici nu existau. Însă Isabellei nu-i păsa. Ea doar se bucura de vis!

Corina Anghel
5 ani

Andrei Olariu
clasa a V-a

Daria Motoc
clasa a V-a

Alexandru Velea
clasa a V-a

Melisa Constantin
clasa a V-a

Antonia Coman
clasa a VI-a

Iustina Chitescu
clasa a V-a

Tania și frumusețea vieții

Ștefania Rîncu
cl. a VII-a

Trăia odată demult într-un ținut îndepărtat o fetiță pe nume Tania. Ea locuia împreună cu mama ei și cu sora mai mare cu cinci ani. Mama îi spunea mereu Taniei:

- Draga mea, trebuie să te maturizezi mai repede. Lasă păpușile, nu mai sta să admiri atâtea lucrurile, privește viața drept în față, nu pe ocolișuri. Viața e grea și crudă. Ma-tu-ri-zea-ză-te!!!

Biata Tania nu se mai juca de mult cu păpușile, citea mereu și încerca să uite de copilărie. În scurt timp nu se mai gândea decât la viitorul ei și la ce i-ar putea rezerva viața. La școală le spunea tuturor copiilor:

- Lăsați prostiile, învățați și maturizați-vă odată! Viața nu-i deloc frumoasă sau ușoară!

Și astfel Tania ajunsese să treacă pe lângă un copac înflorit și să se gândească doar la faptul că polenul ar putea să-i declanșeze o alergie și să-i provoace moartea. Sau că acel copac ar putea la un moment dat să cadă pe cineva.

Nu se mai bucura de cântecul păsărilor sau de al greierilor. De fapt nu mai avea TIMP pentru așa ceva! Trebuia să se îndrepte către o viață cât mai prosperă. Deja nu se mai putea bucura de frumusețea din

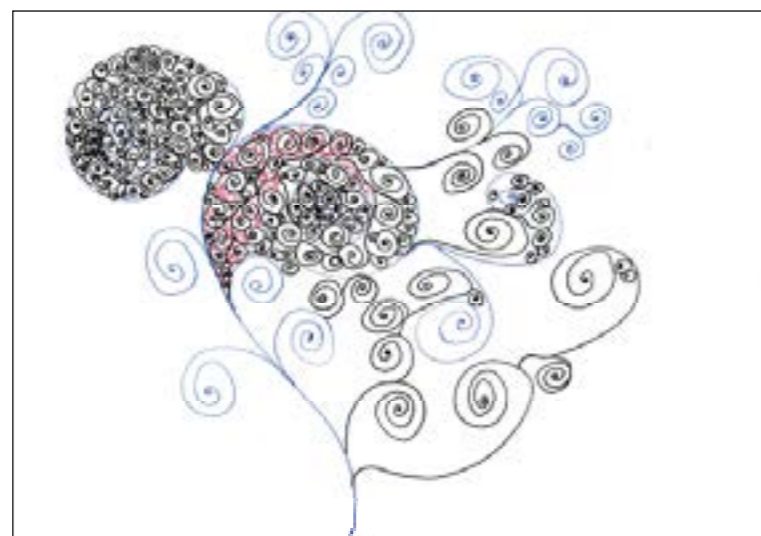
fiecare lucru, ba din contră, observa numai dezavantajele.

Într-o zi, pe când mergea pe stradă și se gândea la ce i s-ar putea întâmpla rău și la sensul vieții, din neatenție a ajuns în fața unei mașini pe carosabil. A avut cumva noroc că șoferul nu mergea foarte repede, și că impactul nu a avut o urmare tragică. A fost totuși dusă degrabă la spital, unde a stat aproape trei luni pentru a se reface! În tot acel răstimp nu a putut vedea copaci înfloriți și nici nu a mai auzit păsări cântând. Se gândea doar la tot ceea ce a făcut ea, ... și-a dat seama că a crescut prea repede ... și că nu a observat frumusețea lucrurilor ... și că a fost mereu nemulțumită.

Când a ieșit din spital mergea încă într-un cărucior cu roțile și regreta faptul că niciodată nu mulțumise lui Dumnezeu pentru că putea merge... considerase acest dar drept un lucru normal...

După un an întreg de recuperare, Tania a reușit din nou să meargă de una singură. A început din acea zi să se bucure de orice lucru mărunț. Îl vedea FRUMOS.

Chiar și atunci când a ajuns mare nu a uitat de frumusețea copilăriei!!!

Ana Dumitrescu
clasa a VI-a

Andrada Laudat
clasa a V-a

Ana Maria Radu
clasa a VI-a

Vlad Prica
clasa a VI-a

Primul copil râzând

Mara Brătășanu, Ioana Balan
cl. a V-a, cl. a VI-a

Nancy și mama ei trăiau într-o clădire identică celor din cartier. În orașul mare și aglomerat oamenii mergeau cu capul în pământ, fără să observe nimic din jurul lor. Copiii începeau să se comporte ca oamenii mari foarte repede. Totul părea să fie alb-negru. Nimeni nu știa să râdă. Nimeni nu știa să se joace. Nimeni nu privea în jur. Totul era precis, plin de calcule.

Nanci știa exact scopul ei, unicul scop din următorii doi ani: să intre la Academia Blablaba. Cea mai mare academie din oraș. Nu vedea nimic altceva. Nu știa să se bucure de păsărelele care treceau pe deasupra blocurilor cenușii. Nu vedea nici răsăriturile, nici apusul de soare....Doar calcule și studiu.

Dar, într-o zi, s-a îmbolnăvit.

- Trebuie să ia o pauză, spuse doctorul. Să se bucure puțin de natură.

- Am înțeles, spuse mama necăjită.

Cu fiecare minut, Nancy se simțea cumva mai aproape de bunicii ei. Îi era dor și a pornit să-i vadă. Când ajunse acolo, își îmbrățișă bunicii, pe ai căror obraji se prelungeau lacrimi. Fetița a descoperit dimpreună cu ei bucuria copilăriei, care până atunci era de negăsit.

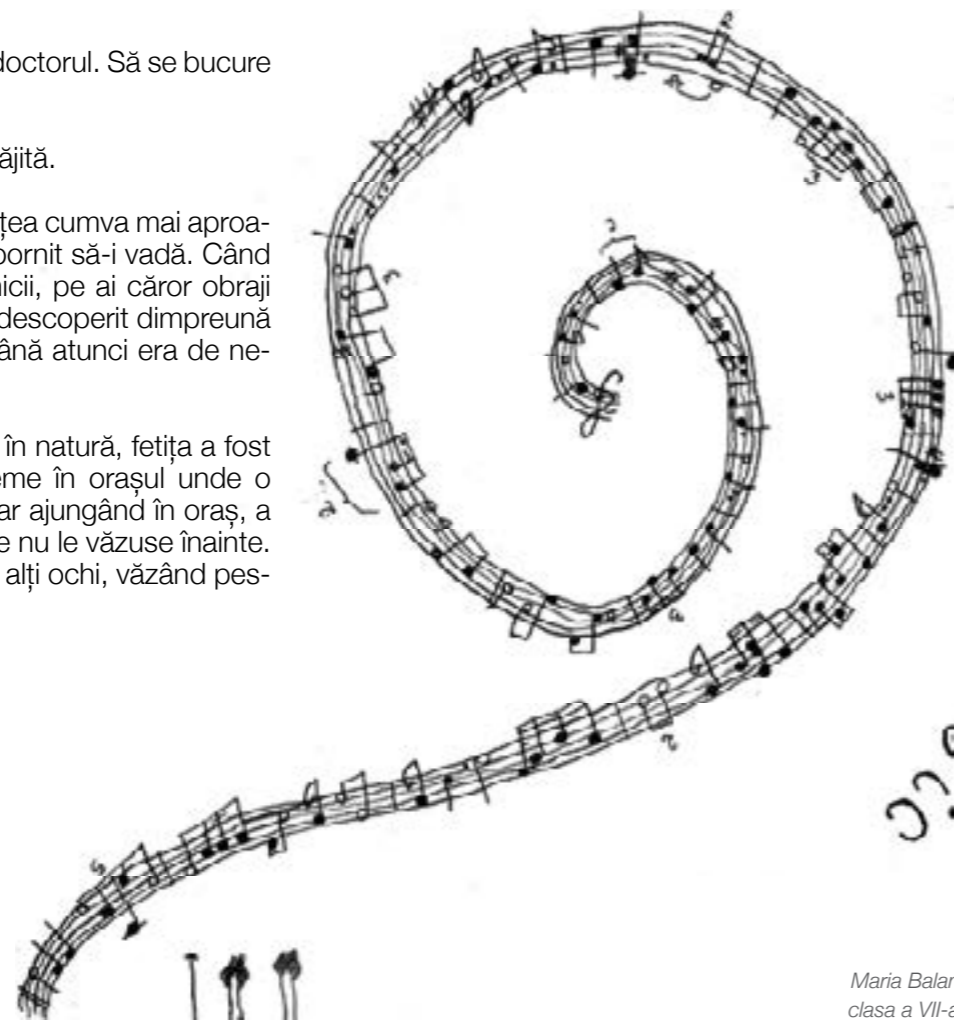
După o lungă perioadă de stat în natură, fetița a fost nevoită să plece pentru o vreme în orașul unde o așteptau calculele și studiul. Dar ajungând în oraș, a descoperit multe lucruri pe care nu le văzuse înainte. A început să privească totul cu alți ochi, văzând peste tot ceva prețios.

A reușit să fie admisă cu ușurință la academia Blablaba, dar acum nu mai era convinsă că asta își dorea cu adevărat.

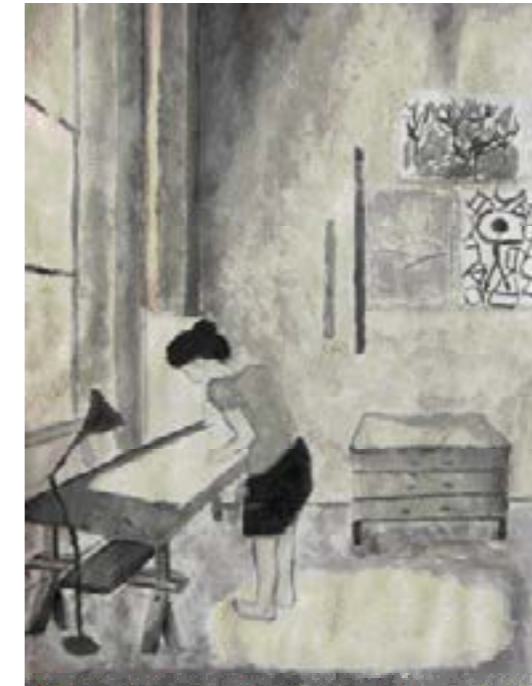
O dată cu venirea ei acolo, în academie a fost văzut...primul copil râzând.

Ușor-ușor, profesorii și colegii s-au schimbat și ei. Academia Blablaba a început să devină un loc unde studenții veneau cu plăcere.

Dar Nancy s-a simțit cu adevărat fericită doar atunci când a aflat că va putea să-și viziteze bunicii în fiecare vacanță.

Maria Balan
clasa a VII-a

Ana Maria Pascu
clasa a VIII-a

Cristina Toader
clasa a VIII-a

Angelina

Antonia Stănciulescu
cl. a IV-a

De mult de tot trăia o fetiță pe nume Angelina. Era orfană de ambii părinți. Pentru a câștiga ceva bani, ea lucra în slujba unei doamne foarte bune la suflet, pe nume Clara. Așa merse bine vreo trei ani, până când Clara, Clara Silverstone (căci așa o chema) se mută în altă țară. Din acea zi lucrurile luară o întorsătură cu totul și cu totul neașteptată: Angelina gasi o slujbă plătită.

Spăla puntea unui vas cu ajutorul căruia oamenii călătoreau, adică un vas de croazieră, dar ținând cont de faptul că întâmplarea se petrecea demult, nu vom folosi termenul actual. Vaporul porni într-o călătorie pe Oceanul Atlantic. Zilele treceau și corabia se apropia din ce în ce mai mult de Insula Orhideelor, destinația. Angelina spăla foarte sânguinos puntea. Toată lumea vedea pământ la orizont și era tare fericită. Dar într-o noapte furtunoasă toți pasagerii primiră vești rele. Vaporul avea să se scufunde. Fusesse împins de un val uriaș drept spre vârful unei stânci ascuțite care-l înțepă și-l sparse.

Din fericire nu există niciun rănit. Toți evacuară vasul cu bărcuțe pescărești. Aproape toți... Angelinaaaa!!!

- Oricum nu însemni prea mult. Poți să rămâi pe puntea ta dragă! Adio! Ne vedem pe Insula Orhideelor! Asta... dacă ajungi, spuse căpitanul batjocoritor.

Însă Angelina se pricepu ce să facă. Luă cinci scânduri de lemn din punte, le legă cu o ață mai groasă găsită pe acolo și aruncă pluta în ocean. Sări și căzu pe cele cinci scânduri. Cu pătura și perna ei își făcu un minunat și confortabil culcuș. Dimineața i se făcu foame. Strânse niște alge care pluteau și așteptă câteva ore până apăru primul banc de pești. Prinse câțiva, îi înveli în alge și așa ...mâncă sushi. A fost delicios. Într-o săptămână, tot plutind în aceeași direcție, Angelina observă pământ la orizont.

- Sunt salvată! chiui Angelina fericită.

A doua zi de dimineață se văzu naufragiată pe țărmul insulei. O clipă stătu pe gânduri:

- Unde să-mi construiesc adăpostul? Ar trebui să mă urc undeva ca să văd mai mult. O! Acel copac ar fi ideal!

Se urcă în el. Văzu toată insula – nu era prea mare. La celălalt țărm se întrezărea ceva... Merse într-acolo.

- Această insuliță e perfectă! Voi avea apește, alge și nuci de cocos!

Adună crengi solide și construi o colibă pe care o acoperi cu frunze de palmier. Așa trecu un an. Zilele începură să se asemene între ele. Asta până într-o dimineață... "De aş avea cu cine să vorbesc..." gândi. Dar se opri și țipă. O fată o privea din ocean. Se grăbi să intre în casă. Peste un minut ieși, sperând că fata plecase. Dar acum era de-a dreptul la mal, așa că Angelina se hotărî să-i vorbească, dar fu luată prin surprindere:

- Te-am urmărit de ceva zile. Pari cam singură.

- Ai dreptate. Tu cunoști pe cineva cu care aş putea vorbi?

- Da, e chiar aici!

- Cine?

- Eu!

- Dar cum poți trăi sub apă? reluă Angelina.

- Promiți că nu spui nimănui?...

- Da.

- Sunt o sirenă. [...]

Teodora Cristache
5 ani

Erica Manole
5 ani

Radu Cantaragiu
5 ani

Seara cu cireșul

Maria Preoteasa
cl. a V-a

[...] - Pe cine interesează sentimentele voastre, ideile, părerile? La ce sunt buni pictorii, scriitorii, muzicienii? Zi! Sau istoricii, geografilor, ...profesorii? Are rost în viață vocația? Dacă ea există, te ajută să-ți câștigi existența, să nu rămâi un pierde-vară, un...

„Bip-bip!“, sună telefonul directorului. Închide, smulge foaia pe care celălalt o desenase și o aruncă pe fereastră.

- Mă voi gândi dacă să te concediez sau nu! În toată cariera mea nu am mai întâlnit un om așa de...

lese nespuse de furios. Băiatul, trist, trimite mesajul scris în greacă unui englez. Își lasă fruntea în palme, obosit. Un stol de porumbei o pornește spre cer.

„Bip-bip!, bip-bip!“, ceasul de la mână sa țârâie foarte convingător și totuși monoton.

- Este timpul de plecare...

Se îmbracă și coboară din marea clădire cenușie. Se urcă în mașină, încearcă să o pornească, dar nimic. Coboară și o ia pe jos spre casă. Cerul era acoperit cu nori întunecați. Ajunge pe un pod, deasupra unui râu ce părea de aur sub poleiala soarelui de amurg, sub o arcadă de nori, într-o spărtură de cer ca un cuib rubiniu.

El se oprește și privește porumbeii. Cu fâlfâiri somnoroase se avântau spre zenit, deasupra sa. Era un stol alb, ce se profila între raze purpurii...

Pe malul apei, în arborii tunși uniform începuse să se zbunguie vântul: își agitau ramurile împodobite cu logostele de miresme, ca-ntr-o cântare. La un moment dat, furat de zborul păsărilor, văzu că-i cade un mototol de hârtie în cap. Îl prinde, îl desface și, uluit, află desenul său.

O ia spre casă cu nasul în pământ, dar se împiedică

și când se ridică, observă că un pantof i s-a rupt.

- Asta înseamnă că până acasă voi sări într-un picior...? Hm... Ce zi neobișnuită!

[...] Geamul era deschis, iar pe pervaz, aduse poate de vreo boare năstrușnică, niște flori mici de cireș stăteau oarecum străine, sfioase, ca și cum nu ar fi fost invitate. Se apropie de fereastră unde perdelele albe, străvezii, fâlfâiau precum aripile întinse ale hulebilor.

Dincolo de ele era un copac sau doi înfloriți, un gard înalt, de fapt un zid care împrejmua o casă masivă, de o culoare închisă, fără ferestre, ca majoritatea caselor din oraș, dar cu un rând de gemulețe mate sub acoperișul plat.

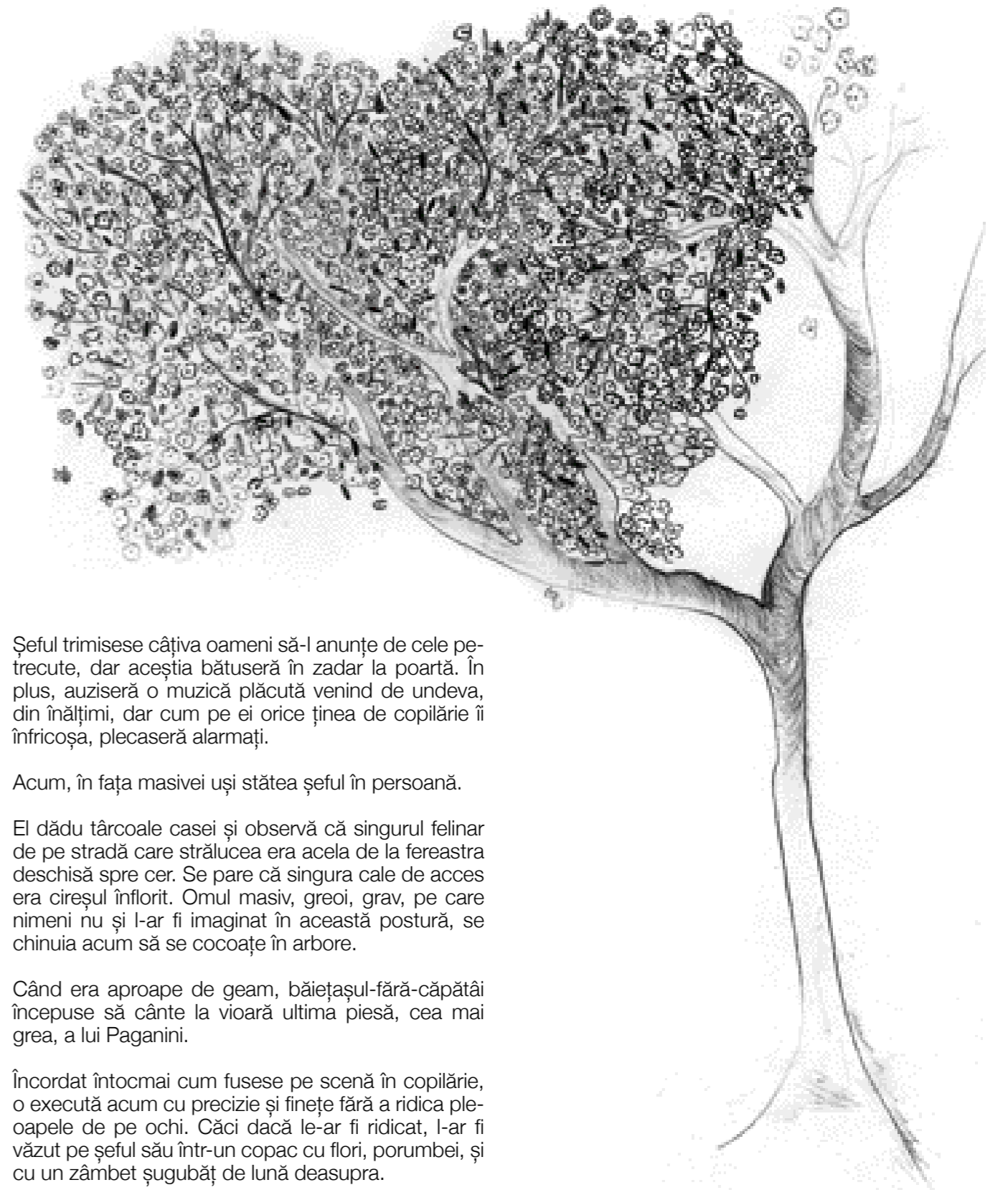
A, da! Și cerul era sus, înălțat pe vârful zgârie-norilor, inaccesibil privitorului, și poate tocmai din acest motiv orașenii nici nu prea ridicau ochii să viseze la stele.

Vântul se dezlănțuise între timp. Dădu să închidă fereastra, dar din pricina curentului, cerceveaua se izbi atât de puternic de pervaz încât toate zburătoarele odinioară adunate pe crengile arborelui singuratic se ridicară ca un nor deasupra casei. Iar geamul vechi se sparse în țândări sclipitoare, al căror tăiș lucea răutăcios în semiumbră...

Uimit, le privește neștiind ce să creadă. În fiecare ciob se oglindește, parcă, ziua de azi...

Mai întâi șeful mânios, apoi mesajul aiurea trimis englezului, abonamentul expirat al telefonului, mașina care nu pornise pentru că luase cheile de la cea veche, drumul până acasă atât de auriu și de ireal, încât se întrebă dacă l-a străbătut el cu adevărat sau..., stolul de înaripate, pantoful care se rupsesse, apusul în hlamidă de porfiră și acum, asta...

Nu visase? [...]

Șeful trimisese câțiva oameni să-l anunțe de cele petrecute, dar aceștia bătuseră în zadar la poartă. În plus, auziseră o muzică plăcută venind de undeva, din înălțimi, dar cum pe ei orice ținea de copilărie îi înfricoșa, plecaseră alarmați.

Acum, în fața masivei uși stătea șeful în persoană.

El dădu târcoale casei și observă că singurul felinar de pe stradă care strălucea era acela de la fereastră deschisă spre cer. Se pare că singura cale de acces era cireșul înflorit. Omul masiv, greoi, grav, pe care nimeni nu și l-ar fi imaginat în această postură, se chinuia acum să se cocoațe în arbore.

Când era aproape de geam, băiețușul-fără-căpătâi începuse să cânte la vioară ultima piesă, cea mai grea, a lui Paganini.

Încordat întocmai cum fusese pe scenă în copilărie, o execută acum cu precizie și finețe fără a ridica pleoapele de pe ochi. Căci dacă le-ar fi ridicat, l-ar fi văzut pe șeful său într-un copac cu flori, porumbei, și cu un zâmbet șugubăț de lună deasupra.

Maria Preoteasa
clasa a V-a

Adelina Belu
5 ani

Margareta Cărunțu
5 ani

Ioana Petrache
clasa pregătitoare

Horia Țuțianu
clasa pregătitoare

Ingrid Țiplea
clasa pregătitoare

Theodor Răileanu
4 ani

Andrei Niță
clasa I

Anastasia Hagiu
clasa I

Aaron Avram
5 ani

Andreea Ilinescu
clasa pregătitoare

Eric Nukina
clasa I

Ioan Gavrilă
clasa I

Steven Kiss
clasa pregătitoare

Eliana Scemtovici
clasa a II-a

Arisa Stemate
5 ani

Dan Costache
5 ani

Laura Dunăre
5 ani

Sara Nukina
clasa a V-a

Andreea Donciu
5 ani

Florin Rizea
clasa a III-a

Mihăilescu Sofia
5 ani

Ana Maria Buși
5 ani

Ema Cristea
clasa I

Luca Ionașcu
5 ani

David Vasile
5 ani

Maria Ceraceanu
5 ani

Ana Marin
4 ani

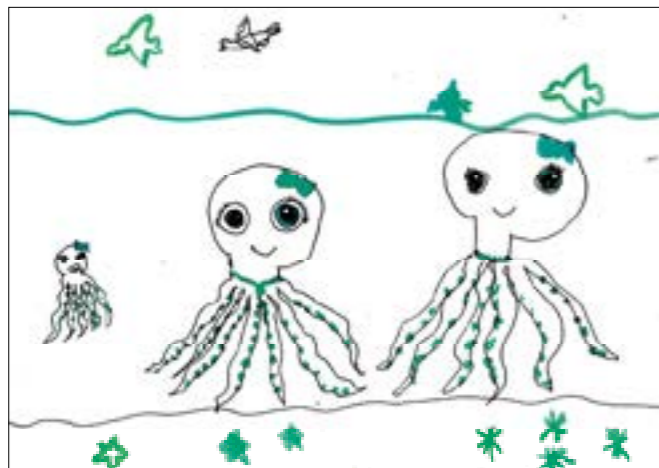
Denisa Toma
5 ani

Andrei Neagoe
clasa I

Allegra David
clasa I

Daria Dinică
clasa a III-a

Emă Cristea
clasa I

Victoria Strătilă
5 ani

Irina Cucuș
clasa I

Adhana Georgescu,
5 ani

Nicole Iancu
5 ani

Maria Andronache
4 ani

Alexandru Siliște
6 ani

Cristian Aldea
4 ani

Beatrice Ionescu
5 ani

Anastasia Răileanu
2 ani

Daria Busuioc
5 ani

Antonia Pavel
5 ani

Iulia Prichindel
5 ani

Adelina Cocea
5 ani

David Vasile
5 ani

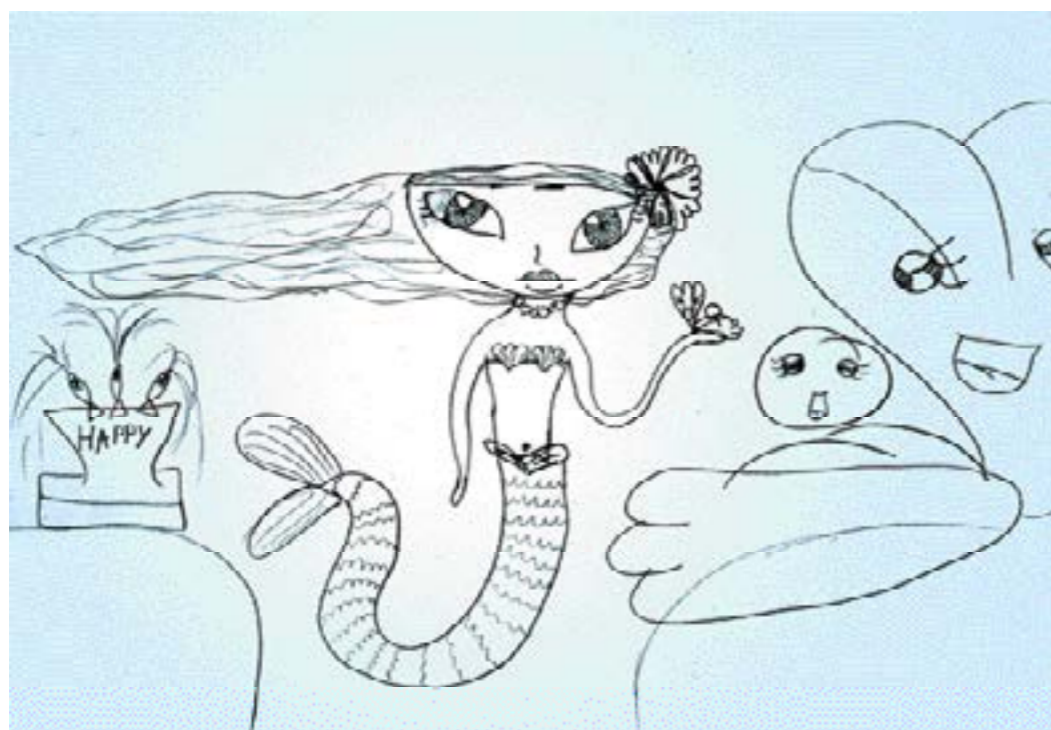
Irina Diaconu
clasa a III-a

Bianca Amorăreței
clasa a III-a

Ilinca Ambrozie
clasa I

Ana Martin
clasa a IV-a

Bianca Popa
clasa a IV-a

Ștefan Durău
clasa I

Ioana Diaconu
5 ani

Tudor Marinescu
5 ani

Erica Gâdea
4 ani

Sofia Bălan
5 ani

Maria Iova
5 ani

Ana Popescu
5 ani

Toma Țentea
clasa a III-a

Alexandra Manole
5 ani

Gloria Opreș
5 ani

Mina Dragomir
clasa I

Noe Zăinea
clasa a V-a

Erica Manole
5 ani

Cristiana Mutu
5 ani

Andreea Barbu
clasa pregătitoare

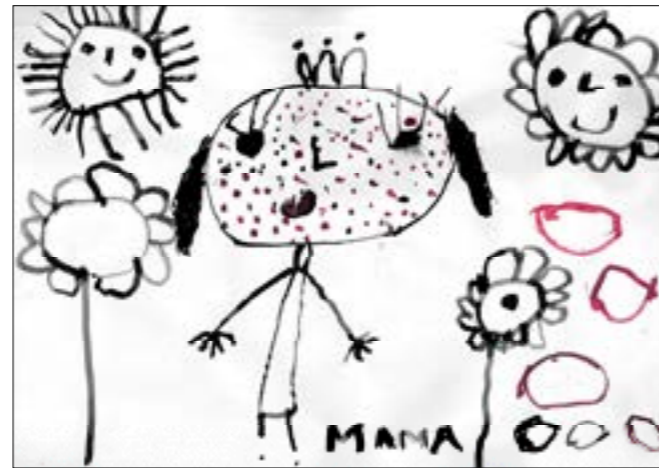
Georgiana Panait
clasa I

Anastasia Răileanu
3 ani

Silviu Constantinescu
5 ani

Maria Pavel
6 ani

Theodor Răileanu
4 ani

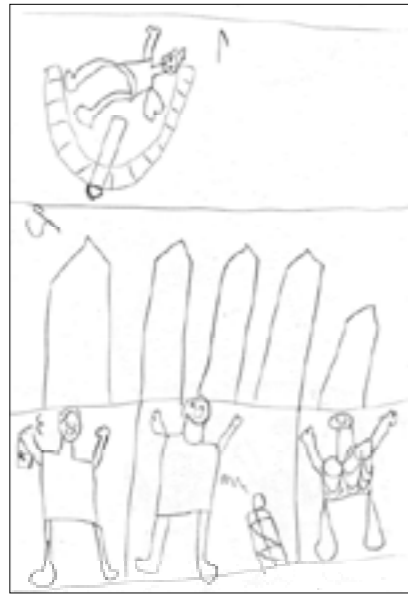
Ștefan Durău
clasa I

Mara Vlădoiu
5 ani

Sofia Negoii
5 ani

Dennis Ciucă
clasa pregătitoare

Sara Moțiu
clasa pregătitoare

David Vasile
5 ani

Irina scemtovici
5 ani

Daniel Neagu
clasa pregătitoare

Petru Bogza
clasa a III-a

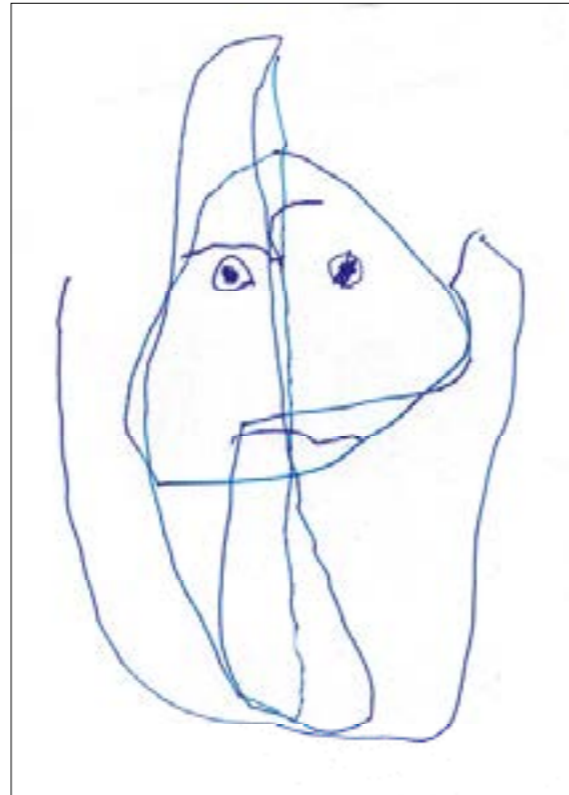
Irina Dragomir
5 ani

Oana Dumitru
clasa I

Ilinca Bogza
clasa a V-a

Maxim Demetrescu
2 ani

Allegra David
clasa I

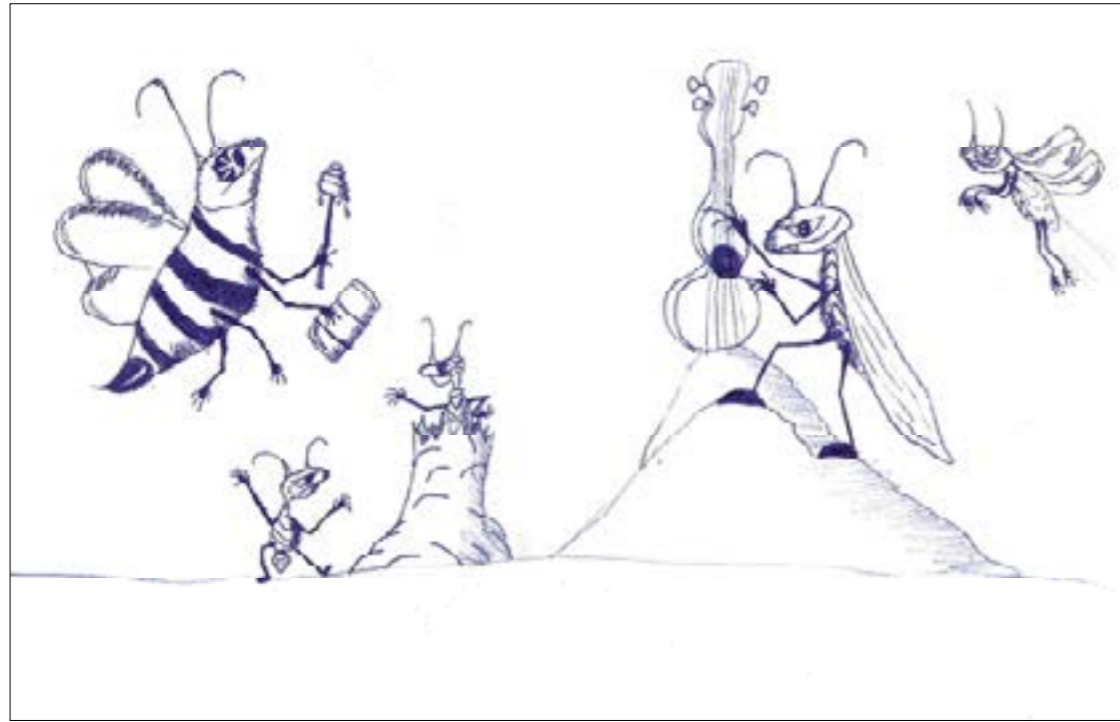
Sara Buzașu
clasa pregătitoare

Thomas Paice
clasa a II-a

Anastasia Răileanu
3 ani

Matei Măceșaru
clasa a IV-a

Maria iova
5 ani

Daria Iordache
5 ani

Ana Maria Buși
5 ani

Alexandru Tindeche
clasa a V-a

Sofia Gavriloiu
5 ani

Tudor Mutulescu
5 ani

Daria Belghiru
5 ani

Ana Maria Holmanu
clasa a V-a

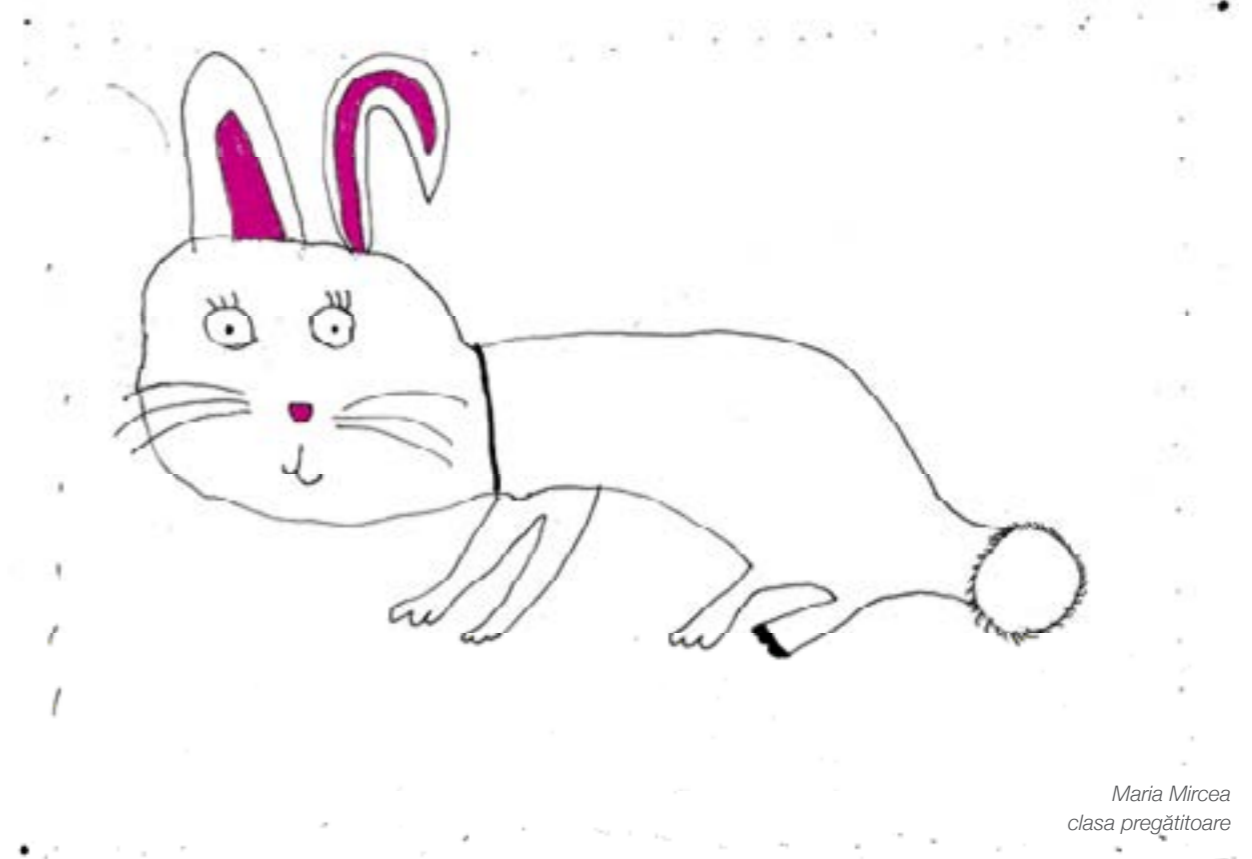
Clara Șerban
5 ani

Maria Toader
5 ani

Andrei Tudor
5 ani

Maria Mircea
clasa pregătitoare

Bianca Popa
clasa a IV-a

Mara Brătășanu
clasa a V-a

Andreea Iordan
clasa a V-a

Bianca Ababei
clasa a V-a

How-to. Detalii-instrument de metodologie

Cosmina Dragomir

Am proiectat desenând în creion, cărbune, pană, bețișor și tușuri colorate, pasteluri cerate. Ne-am imaginat decorații în explozia de tonuri și nuanțe a acvarelelor. Am schițat elemente de arhitectură și peisaj, am decupat personaje. Am explorat limbajul origami și kirigami, adaptate ca variante plastice de expresivizare în lumea teatrului de umbre. Am descoperit împreună soluții tehnice, am rezolvat probleme de inginerie legate de angrenajele ascunse vederii, care să permită magicului să cuprindă pe spectatorul din sală.

Am modelat varianta tridimensională, în lut sau plastilină. Am montat structuri din materiale reciclabile, am dat o a doua viață deșeurilor, pentru că am ales să milităm pentru responsabilitate și ecologie...

Am vizionat filme, am ascultat, am dezbătut și am exploatat în scris o schiță epică a unei povești din folclorul rusesc. Am contribuit cu toții la scenariu, la descrierea cadrelor și la conturarea caracterului personajelor. Am valorificat impactul teatrului pedagogic ca strategie în dezvoltarea personală.

Legat de valorile aduse la lumină de întâmplările basmului, am discutat probleme legate de mediu, de încercările ivite atunci când ignorăm, când nu ne pasă de resursele naturii. Ne-am conștientizat rolul, responsabilitatea noastră civică, ne-am pus problema rostului și a valorii noastre în lume.

Conceptul regizoral a rezolvat apariția pe aceeași scenă a o sută de artiști într-un spectacol unic și concentrat prin simultaneitatea interpretării copiilor, prin intercalarea secțiunilor vizual, dans, teatru și muzică în paralel, conținute în coloana sonoră, scenografie și mișcare scenică. Totul fiind strâns legat în aceeași poveste cu tâlc.

Efortul copiilor și al echipei dedascăli a fost răsplătit la final cu două frumoase trofee. Domnul Șerban Iosifescu, președinte al ARACIP România și domnul Cristian Lascu, cercetător, editor al National Geographic au oferit diplome de excelență celor mai implicate două instituții din întreg proiectul: Școala Gimnazială "Sfinții Trei Ierarhi" și Grădinița Nr. 111 din capitală.

Maria Isar
clasa a VII-a

Ana Vetu
clasa a V-a

Eco – Logos

Un fel de „...cred, ajută necredinței mele“

Inspectoratul Școlar a declarat anul 2016 drept „Anul educației religioase și Anul comemorativ al Sfântului Antim Ivireanul“.

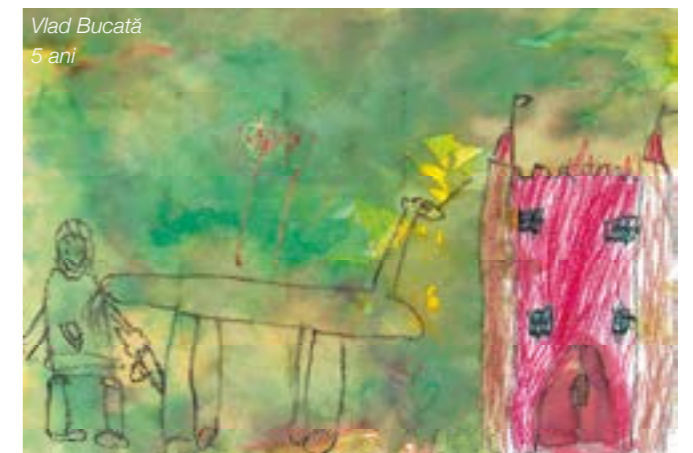
În acest context, piesa de teatru interpretată de copii s-a constituit într-o metaforă a luptei de restaurare sufletească a omului într-o lume în care ideile preconcepționate și inerția cutumelor ridică ziduri între comunități.

Etichetarea, judecarea, clevetirea, osândirea celui alt pentru că nu-l cunoaștem îndeajuns sau pentru că e diferit ...e irațională și devastatoare. Spectacolul și-a propus să fie un manifest pentru toleranță, pentru îndepărtarea granițelor absurde dintre noi.

Piesa prezintă cu umor, dar și cu sensibilitatea proprie copilului, cu emoție și cu sobrietate - conflictul între două identități comunitare, tensiune care a devenit simbol al radicalismului de orice fel, care afectează calitatea vieții tuturor, fie victime, fie agresori. Ne confruntăm de-a lungul istorisirii cu diverse antagonii: iubire-neiubire; implicare-ignoranță; curiozitate-nepăsare; disponibilitate-refuz; egoism-altruism; acceptare-excludere; voință-abandon; înfrângere-izbândă.

Personajele luptă până la epuizarea tuturor strategiilor, până la a impresiona și împlânzi spiritul rănit și rebel al naturii afectate de lupta dintre oameni. Scenariul e, tehnic vorbind, rezolvarea unei teme de ecologie. Ecologistul nu se îngrijește doar să protejeze locul pe unde se trece sau de unde se exploatează resursele naturii. În sens adânc, asumarea eco-logiei ar însemna să aflăm cheile vorbirii-cu-Acasa, să purcedem la regăsirea limbajului prin care să comunicăm în mod intim și real cu universul care ne găzduiește. Și iată că prin poveste ni se relevă posibilitatea firească a empatiei cu întregul Logos.

Epilogul este materializarea unei victorii duble: energia și tenacitatea celor care ignoră prejudecățile comunicând cu sinceritate pot schimba și oamenii, și Cosmosul. Când două persoane se iubesc, talentul și inteligența lor converg într-o soluție ingineresc-artistică, tradusă simbolic într-un act creator: constru-

Vlad Bucată
5 ani

irea timp de o viață a unui ulcior cu calități miraculoase: Ulciorul perfect. Ulciorul pacifist, taumaturgic, în care conținutul se transformă și se transfigurează. Ulciorul-Potir.

Ceea ce se câștigă e o soluție comună, care înfloarește la infinit în toate sensurile, pentru toți cei implicați, dar totul cere jertfă de muncă, eforturi și timp, renunțări pragmatice, renunțări interioare, până la renunța complet la sine pentru celălalt.

Finalul contrapune șablonul nunților-fulger, de după prima și unica întâlnire a protagoniștilor (promovate de televiziunea de tip occidental, valori cu care copiii sunt bombardați de mici prin filme, animație și cărți de povești până ajung să le asimileze) cu varianta Asumării. Cu încercarea-destin, a anilor de luptă și dedicare până la extenuare doar pentru a câștiga privilegiul de a locui în preajma persoanei iubite.

Am dobândit cu toții ascultând acest basm o picătură de speranță în umanitate. E adevărat că speranța e un concept cu trup relativ, e ceea ce ne dorim și presupunem că vom primi, în lipsa certitudinii. Dar în contextul reperului fix al credinței, un fabulos paradox face din noțiunea fragilă și oscilatorie o realitate girată, cu atât mai puternică și mai imbatabilă. Încapsulată în credința în divin, nădejdea e Embrion lichid închis impenetrabil, protector, în coajă de ou. Geneza fericirii, oul-rai.

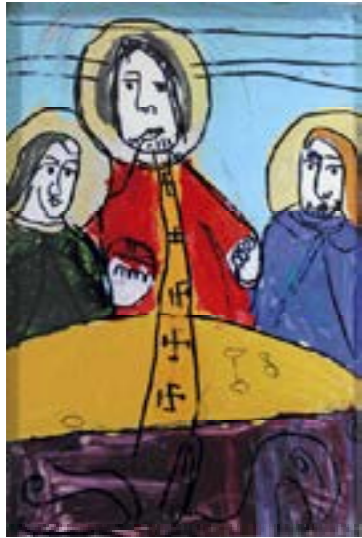
Irina Grigorescu
5 ani

Petru Isar
clasa I

Ana Maria Buși
5 ani

Luca Jeflea
Nicolae Duican
Andrei Antonică

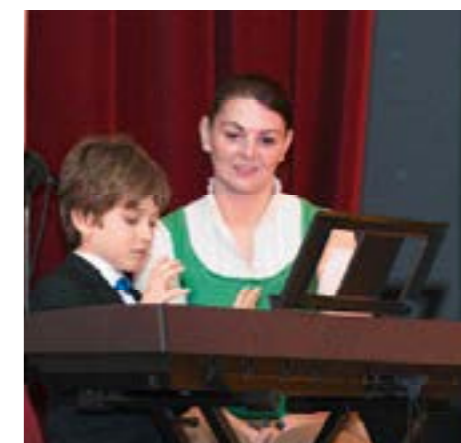
Petru Enache
Matei Mițnei
Maria Ungvari

Maria Dumitrescu
Ioan Paul
Victor Paul

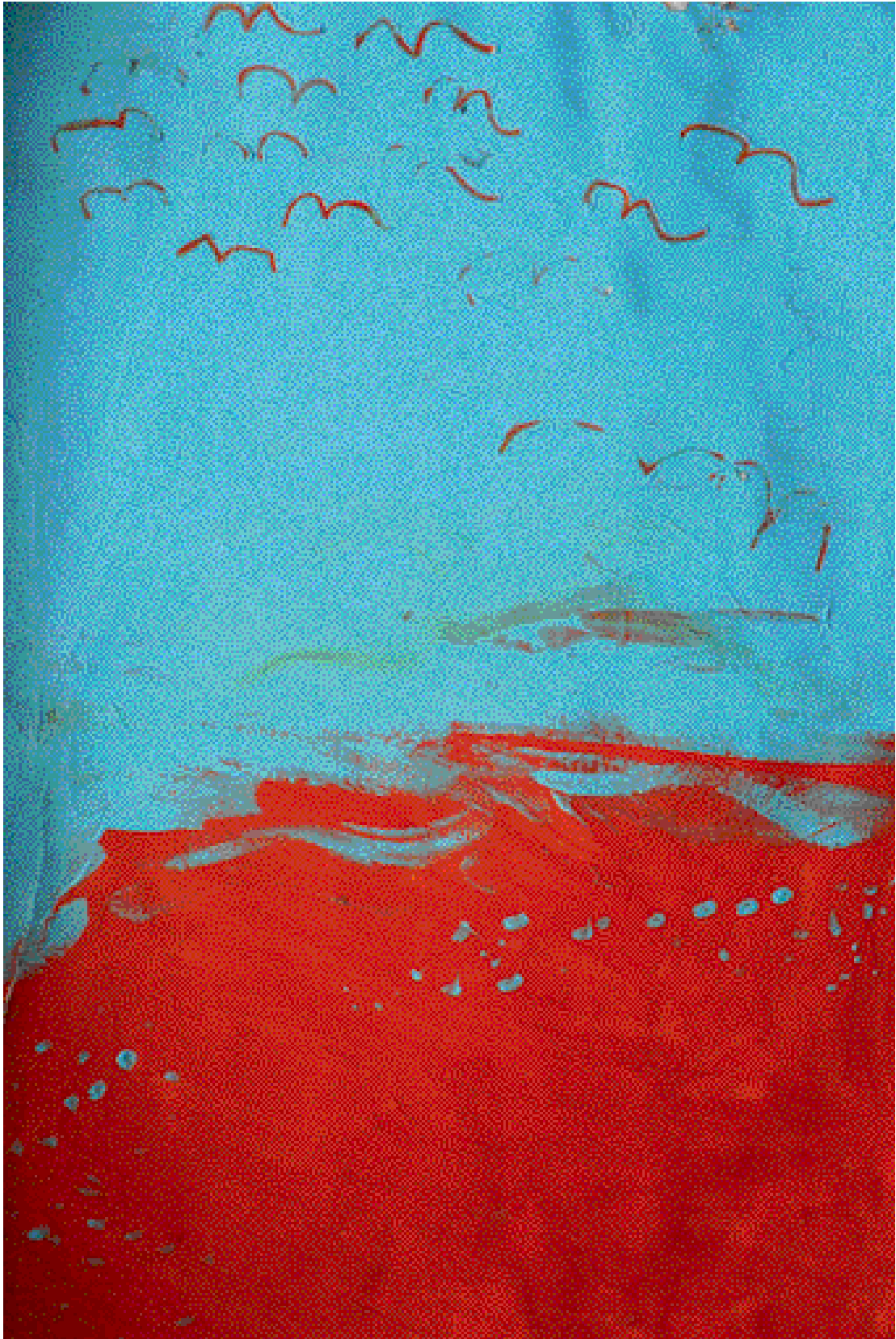
Clara Sava, Ana Cătană-Negreanu, Mircea Bîndu
Școala gimnazială „Sfinții Trei Ierarhi”

Triumful Surâsului

Elena Chelu
clasa a V-a

Un proiect Proedus-Civitas 2016